

CULTURA POPORULUI

Hristos a înviat din morți, cu moartea pre moarte când și celor din mormânturi, viață dându-le.

Prețul

PREȚUL ABONAMENTELOR PE AN:
Pentru învățători, preoți, studenți și sîteni 200 Lei
Pentru autoritățile sîtești 300
Instituții particulare și de stat 400
Iar dela 500 de lei în sus, pentru sprijinitorii acestei foi.

10 Lei

„LUMINEAZA-TE ȘI VEI FI: VOEȘTE ȘI VEI PUTEA”
C. A. ROȘETTI.

Director:
Generalul NICOLAE PETALA

REDACȚIA, STR. REGALA Nr. 16 Sec. I

BUGUREȘTI, 13 APRILIE 1930

ADMINISTRAȚIA STR. REGALA Nr. 16

ANUL X, Nr. 320, 321 322
Apare în fiecare Duminică

DUPĂ ZECE ANI DE VIAȚĂ

Să dăm cultură

Foarte adeseori auzim din gura oamenilor cari se întrebă de mersul treburilor noastre obștești, că mașinăriile vieții noastre sociale nu funcționează normal, că se

pun prea multe piedici; că se fac abuzuri, că se calcă legile, că unii exploatează bunurile publice pentru scopuri particulare, egoiste și multe altele.

„Cultura Poporului”

— Un omagiu generalului Nicolae Petala —

Era după războiul din urmă al reînțregirii noastre naționale. Românii se bucurau cu negrăită fericire că li se împlinise visul, să fie iarăși uniți în frumoasa și bogata lor țară întreagă. Puteau și ei acum să se pregătească mai în voe pentru împlinirea binelui, să desvolte o strălucită civilizație română.

Dar parcă frații, cari se doriseră cu atîta foc, mai aveau încă nevoie de o țară a sufletului, întru desăvârșirea unirii.

Iar atunci, ca și acum, dușmanii uneltea să destrame unitatea noastră națională. Răpândiau desordinea, grava, comunismul, anarhia. Și primejdia era atunci foarte întezită — în Ardeal, precum astăzi este în Basarabia.

Dar, din fericire, se găsea un om de suflet, cu multă simțire românească și putere de acțiune, în fruntea corpului VI de armată la Cluj. Era generalul Nicolae Petala. Și, împreună cu el, intelectuali, între care neuitatul profesor universitar Vasile Dimitriu, general I. Anastasiu, și cel ce scrie aceste rânduri, și alții au întemeiat societatea „Cultura Poporului” pentru combaterea propagandei vrășmășe și lumina-

rea țării României asupra marelui destin al acestei țări. Apoi, pentru a se intensifica energia românească d. general Nicolae Petala a stăruit să se înființeze ziarul „Cultura Poporului”, luând chiar însuși D sa întreaga răspundere ca director.

D-I Prof. Marin Ștefănescu

Serviciile aduse de societatea și de ziarul „Cultura Poporului” cauzei românești în acele vremuri, sunt de neprețuit. Această îndoită activitate a contribuit mult la stingerea grevelor. Câte drumuri, boshoșoare dar pline de sublime nă-

dejdi, nu am făcut eu atunci cu șeful corpului VI de armată pentru a propovădui patriotismul, și ordinea în locul desordinei, la sate, în fabrici, la atelierelor ferate, pe tot întinsul Ardealului. O, cât a lucrat generalul Nicolae Petala în ogorul naționalist, eu aș putea să dau ploacă măturie! A rămas încă vie în sufletele multora din locuitorii Ardealului, neprețuită toarea sa muncă pentru românism.

Iar foloasele ziarului sunt cu atât mai prețioase, cu cât intelectualul și directorul său, a trebuit să lupte cu grozave greutăți materiale.

Dar d. general Nicolae Petala a făcut o chestiune de onoare a vieții sale din faptul de a se continua, cu orice jertfe, apariția acestui ziar. Și n'a încetat să urce calvarul care aducea o valoroasă contribuție la întărirea unității noastre naționale.

Este un omagiu pe care eu, cu tot ce are sufletul meu mai curat, mă simțeam de mult dator să-l exprim generalului Nicolae Petala.

Marin Ștefănescu
Profesor Universitar,
Președintele Asociației „Cultura Patriei”.

„Cultura Poporului” după 10 ani de viață

„Cultura Poporului” a ieșit la iveală mai întâi la Cluj acum 10 ani de zile. Ea și este cunoscută până acum mai mult din vremea ființării ei în Cluj decât din viețuirea ei în București.

— Care „Cultura Poporului”, întreabă câte unul? nu cea care iese în Cluj?

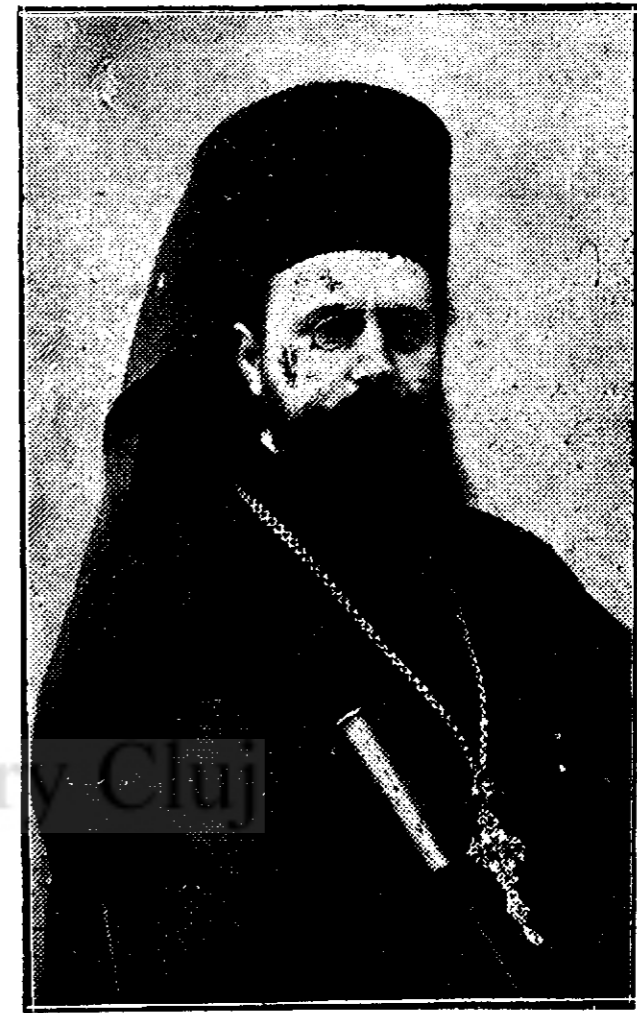
Și-i spui că da, a ieșit mai întâi în Cluj, dar de câțiva ani iese în București.

Dacă ea e cunoscută mai mult prin cea dintâi ființare a ei, e o dovadă că atunci când a ieșit întâia oară, a izbit privirile, și a lăsat o vie întipărire. Dacă ar fi fost să vadă întâia

lumină în București, unde mai ies la lumină și atâtea alte ziare românești, în plină viață românească, mai puțin ar fi fost băgată de seamă. Dar ieșind în Cluj, cu pagini mari, cu un scris al inimii, dela săptămână la săptămână, se înțelege că trebuia să se înfișe în suflete.

Deci „Cultura Poporului” a fost o mărturisire și o strigare a vieții românești în plină viață străină de gândurile și graiul nostru.

Eh! dacă o asemenea u-

I. P. C. Arhim. I. Scriban
Profesor Universitar

nealtă de suflet românesc ar fi trăit și în Basarabia! Dar acolo, fie că oamenii au fost mai moderați și mai adormiți, fie că au băntuit alte împrejurări, mai puțin prielnice, „România Nouă”, o bună foaie zilnică, n'a putut-o duce mai mult de doi ani de zile. S'au înmulțit gazetele cu creșterea rusească și cu dinții în rânjet către treburile românești, dar o foaie românească n'a putut-o duce.

Din acest punct de vedere, „Cultura Poporului” a fost mai fericită în România de la Tisa. Ea a putut trăi fără stinghereală. În ce privește unele tipărituri românești de peste Carpați, este un fapt care trebuie trecut la răboj ca ceva deosebit. Și revista „Cele Trei Crișuri” și „Cultura Poporului” au fost aduse în ființă de peste munți de simțirea vie și caldă a unor oșteni. În ce privește pe noi, „Cultura Poporului” își datorește viața unei slăbiciuni vrednice a d. lui General Petala, de a și însemna ființa sa, oripeunde a trecut, pe lângă lucrarea curată ostășească, și printr-o trăsătură culturală. Așa a fost de când l'am cunoscut și așa a făcut când a fost în Cluj comandantul Corpului de armată de acolo. A dat viață foii, care iute s'a răspândit în însăși inima Ungurilor din România. Deci generalul nostru și-a făcut obiceiul din vechi și s'a nimerit că urmarea lui peste munți a prins așa de bine.

La Zece ani

„Cultura Poporului” intră într-al X-lea an de apariție regulată. E nu numai un record, numai una din cele mai strălucite biruințe ale sufletului ro-

Foaia a împlinit 10 ani de viață neatârnată și deși azi mai departe de Cluj, nu încetează de a-și împlini chemarea ei de a-lăta, trimțând gânduri românești și creștinești, cași la începutul ființării ei.

În ce privește pe „Cele trei Crișuri”, își are și ea ființa tot datorită unui oștean, Colonelul Bacaloglu.

Noi suntem fericiiți acum că am putut împlini, la această strădanie, 10 ani de viață. Când privești în viitor, 10 ani și se par atât de mult; când vezi că au trecut, zici: da iute au zburat!

Suntem fericiiți cu toții, cece muncim aci, în frunte cu d. General Petala, când vedem că, în ciuda greutăților de tot felul, în ciuda sărăciei care băntue țara, foaia merge și străbate tot mai mult și strigă cuvântul românesc care trebuie.

Cititorii pot băga-de-seamă, că nu scriem pentru a plăcea oamenilor, ci pentru a îndeplini o chemare.

Privind în trecut, la anii care s'au dus, privim și în viitor. Mulțămim umilți lui Dumnezeu pentru secerșul pe care l-am avut și cu atât mai mult ne rugăm să ne dea sănătate și spor la lucrul celce va să vie.

Cântăm pentru dăruirea de viață pe care am gustat-o și, mulțămind tuturor celor ce ne-au ajutat, strigăm din tot sufletul: Dumnezeu să ne ajute! Amin!

Prof. Paul Papadopol

Arhim. Scriban

I. P. S. S. Dr. Miron Cristea — Patriarh și Regent al României

Să dăm cultură mulțimei celei mari a poporului, întemeiată pe tradițiile creștinești și românești ale trecutului și pe jertfele fără de număr ale înaintașilor, jertfe laborate din ovie conștiință, a îndatoririlor desinteresate față de neam și patrie; și numai atunci se vor putea creta condițiile și garanțiile

sigure ale vieții de stat cu adevărat democratice, care să asigure o mai bună îngrijire a intereselor obștești.

Binecuvântarea Cerului se cuvine tuturor celor ce muncesc în direcția indicată în cele de mai sus, fie persoane, fie instituții, gazete etc.

† MIRON
patriarh al României

Pomul se cunoaște din roade

Popoarele trăesc și cresc în puteri prin virtuțile lor sufletesti, și se prăbușesc prin păcatele și slăbiciunile ce le mănâncă țărnia duhului. E urât și primejdios ca noi românii să ne vedem numai slăbiciunile cari ne fac să ne urâm, și nu și virtuțile cari aduc dragostea și încrederea în neamul nostru. În ceputul dragostei între frați, e cunoașterea împrumutată.

Neamul nostru are și slăbiciuni, are, mai ales și în răi, dar are multe virtuți dintre acele cari fac țărnia unui popor.

Amintesc aci două întâmplări din timpul războiului.

În primăvara anului 1917, când Moldova era plină de soldați ruși bolșevizați, cari umblau teleleu și pe străzile Romanului, ori se adunau și țineau vorbiri cari nu se mai sfârșeau. Unii români se temeau că boala asta nouă va cuprinde și pe soldații români. Întâlnind pe un plutonier român, l'am întrebat: — Ce spui dumneata de purtarea asta a Rușilor?

El, fără a sta pe gânduri, mi-a răspuns:

— Vai de capul lor, Domnule! își mândăncă Tăra!

De atunci n'am mai avut nici o grijă că armata, care avea astfel de oameni, ar putea fi bolșevizată.

În același an, toamna târziu, eram într-o zi în gara Iașilor. Un lung tren militar încălțat de soldați români, aștepta plecarea în Basarabia. Un soldat rus, dintre aceia cari fără armă se grăbeau spre casă, sau poate dintre

I. Agărbiceanu

întâmplări. Dar când trenul se puse încet în mișcare, și când rusul rămase desnădăjduit lângă linie, căți-va soldați își întinseră brațele și îl săltară în vagonul lor, strigându-i:

— Nu-ți fie teamă tovarășe! Nu-ți facem nimic. Vezi merge la maică ta, săracule!

Am văzut atunci cum românul știe să se răzbum!

I. Agărbiceanu.

Generalul Nicolae Petala, — Directorul Ziarului „Cultura Poporului”

La o prăznuire

La acela ce puținii publiciști se gândesc, — eu am un crez:

Satele, acest rezervor necesat de energie, ce a păstrat și va păstra cât va fi pământul: limba, biserică, datina, vitejia și sufletul românesc — au nevoie de o presă a lor. Și această presă — în adevăratul înțeles al menirii ei — trebuie să existe într-o zi.

„Cultura Poporului” a tras această brazdă. Astăzi acest ziar înseamnă o afirmare, iar istoria presei românești se va ocupa și va pune la locul de cinste — străduința aceasta.

Cu prilejul sărbătoririi de 10 ani de viață a „Culturii

Poporului”, îi doresc o ascensiune, nu o scădere. „Cul-

C. Cehan Racoviță

tura Poporului”, nu trebuie să însemne numai o hărăție tipărită. Talentele și numai talentele, ca și albinele, să contribuie cu miera scrisului. Această literatură bună se găsește în reviste. Ci înfișătoată viața cu aspectele ei din lumea satelor.

D-I General N. Petala are un gând bun și vrea să înfișătoască o faptă sănătoasă.

Străngeți rândurile scriitorilor buni; ei se găsesc.

O ideologie nu poate fi scrisă de oricine.

Nu mai din această apă vie va trăi în adevăr „Cultura Poporului”, și va fi folositoare.

Const. Cehan-Racoviță

Un Deceniu

În primăvara anului 1920, a luat ființă ziarul «Cultura Poporului», cu un scop înalt pentru întreaga suflare românească.

Astăzi se împlinesc zece ani de atunci, în care timp a tras o brazdă destul de însemnată în masele poporului, contribuind cu scrisul reprezentanții intelectualității noastre, apoi preoții și învățătorii, cât și cei mai umili cărturari ai satelor.

Ne mândrim astăzi, că glasul celor ce s'au ostentit a pune bază unei astfel de foi morale, a fost auzit de pretutindeni și încurajat, ridicându-se acum pe treapta unei foi de progagandă culturală mult prețuită, cu un număr de foi, care întrece pe toate celelalte gazete săptămânale din întreaga țară.

Prin conținutul acestei gazete, am căutat totdeauna să scoatem la iveală în cuvinte de laudă faptele frumoase, săvârșite în toate părțile țării; de asemenea, fapta rea am înfierat-o de multe ori în cuvinte grele tocmai pentru a face pe cei ce citesc gazeta, în mare parte săteni, să se ferească de lucruri, care ne ar produce scaderi, atât în fața societății, cât și în fața țării vecine.

Ținem cu această ocazie, să mulțumim tuturor colabo-

Diac. V. FUSU

ratorilor, cetitorilor și sprijinitorilor acestei foi, de ajutorul ce l-au dat, atât prin scris cât și prin ajutoruri materiale și-i rugăm, ca și de aici înainte să ne dea același sprijin, pentru răspândirea și mai mult, a acestei gazete de mult folos obștească.

Sfintele sărbători ale Paștelui, cu bine, cu sănătate, cu spor și cu noroc.

Hristos a înviat!

Diac V. Fussu.

Într'un studiu asupra lui Titu Maiorescu, dl. Prof. I. Petrovici, spunea că o cauză a faptului că, acest om de-o desăvârșită cultură apuseană brodată pe o robustă structură rațională, ne-a dat la iveală o operă filozofică de-o valoare internațională, este și următoarea:

Poporul românesc chemat la o nouă viață, de-abia în urma transformărilor politice din secolul al XIX-lea prin așezarea lui statornică într'un stat constituit, nu se putea folosi de opere cari ar fi necesitat o pregătire. Ori, această pregătire trebuia întâi făcută. Și de aceea marii cărturari ai secolului trecut au căutat să facă operă de propagandă culturală. Haosul să se transforme în ordine, aceasta era deviza înaintașilor noștri. Ce-a fost sănătos a fost îndrumat, ce-a fost rău, îndepărtat. Și-acest proces nu este încă terminat.

Este adevărat că opere științifice cari au trecut granița sunt

multe. Și sunt folosite în școlile românești ca și în cele străine. Dar până să ajungem aci sacrificiile au fost mari prin înălțarea — pe care le-o impunea conștiința — cărturarilor,

Stelian Semedrescu

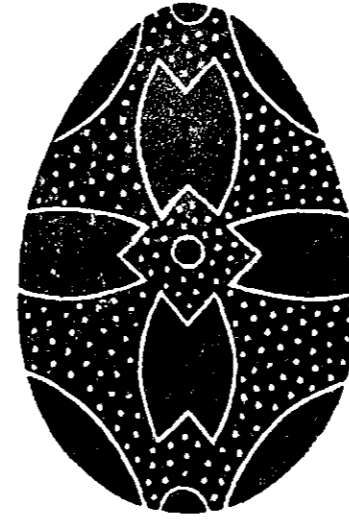
de-a lua totul dela început.

Și spun că procesul nu s'a terminat, deoarece și astăzi cultura n'a pătruns adânc în pătura care formează majoritatea neamului nostru. Și-acum, mai mult ca oricând acțiunea de culturalizare trebuie întărită, deoarece e dureros să știm că cifra de 50 la sută de analfabeți, pe cari îi avem, nu scade deloc.

Dacă generația trecută a ajuns să lumineze jumătate din numărul nostru, atunci generației noastre i se impune datoria de-a lumina și cealaltă jumătate.

Facilile de lumină să spargă acest zid al întinericului, prin toate mijloacele pe care civilizația actuală ni le pune la îndemână, ușurându-ne cu mult drumul spre atingerea țelului.

Hristos a înviat!

Culturii Poporului

Sărbătorirea Învierii

E sărbătoarea sfântă și sublimă a creștinătății. Sfântă pentru creștini, pentru că sâr-

biereii naturii, după lungă hibernație în care a trăit.

De aproape două mii de ani sărbătorim Învieria Domnului. Fiecare din noi își uită pentru o clipă necazurile, grija de toate zilele, și sărbătorește biruința binelui asupra răului, biruința luminii asupra întinericului, biruința adevărului asupra minciunii. — Sărbătorește: *Învieria.*

În ziua în care cu toții preamărim și slăvim pe Mântuitorul lumii, care prin învâțăturile și îndemmurile sale bune, a propăgat dragostea printre oameni, să pronunțăm cuvintele în cari se află chintesența năzuinței și a îndemnului și a face fapte bune: să rostim veșnic noul tradițional: «*Hristos a înviat!*» Iar cel din jurul nostru să caute să ne răspundă cu aceeași tărie de martiri, cu aceeași convingere sufletească de încredere, cu același altruism de ajutorare aproapelui, cu care Domnul Iisus Hristos le-a spus: «*Pe pământ pace și între oameni bună învoire!*», — să ne răspundă glăsuirea de vrednică întoarcere a primului:

Radu Mislea
Directorul ziarului «Ecol»

Radu Mislea

bătoarea aceasta amintește moartea și învierea lui Iisus Hristos, care a adus mântuirea prin jertfa lui, prezisă de prooroci și realizată în veacuri. Sfântă și pentru evrei, pentru că amintește scăparea de sub jugul Faraonilor egipteni și începutul unei vieți neatârnată. Mai este sărbătoare sfântă și pentru păgâni, căci este Paștele, a primăverii, sărbătoare, a

Primăvară

Prin aurul amurgului de seară
Te-am revăzut pe-o aripă de nor
Și te-am simțit
Prin florile sfoioase
Ce-și deschideau
Întăiul lor fior..

Agatha Grigorescu-Bacovia

În violeta primei aurore
Și n' harfele întâiului zefir,
Ce-și revărsă polenul
Re'nvierii
Pe 'ntăile 'nfloriri
Din cimitir,

Am presimțit ducioasa ta sosire
De zână albă fragedă și rară
Și din potirul clipelor
De vraje,
Te-am strâns în suflet,
Blândă primăvară!..

Agatha Grigorescu-Bacovia.

Paștele

Bucură-te Sioane și te veselește
nule Ierusalime, căci
Fiul Omului a înviat a treia zi
din mormânt.

Pământul îmbrăcat în haină de lumină tresaltă la cântecele de bucurie. Deacum împodobiiți cu ramuri verzi pridvorul casei voastre.

Lăsați ușele sufletului deschise pentru ca să scuture Domnul prin sita minții înțelepciunea, iar din flori de Mai faceți cununii și eșiți întru întâmpinarea Sfintei Învierii.

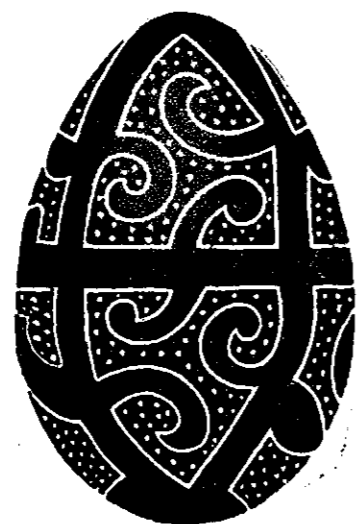
Ertăți căci, ziua luminii vă cheamă să vă adape din isvoarele ei nesecate.

Aruncați haina mohorâtă de pe umerii voștri și în giulgiul credinței îmbrăcați-vă.

Dați din prisosul vostru celor sărmani mângâind cu

lacrimile Maicii Domnului, zilele lor, ca să poată și ei să strige «*Hristos a înviat!*».

Ion Luca.

Anii trec...

Anii trec în șiruri grele,
Prin cuvintele de vrajă;
Și în scânteierte de stele,
Ai fost fărîi mele strojă.

Maria G-ral S. Pallade

Imbrăcați în sărbătoare
Și în străie românești,
Tu strălucești ca un soare
Mândră zână din povești.

Apele ce ud pământul
Cu isvorul tău, s'a stins;
Astăzi e numai cuvântul
Românimii ce a plâns.

După zece ani

Gazeta «Cultura Poporului» pășeste în al 11-lea an de muncă, în ogorul spinos al culturii neamului românesc,

Pornită într'o vreme când erau atâtea prelaceri și mișcări în urma marelui războiu mondial, pornită într'un ținut unde înaintea Unirii din 1918, presa românească era încătușată, unde lacrimi se vărsau din belșug, unde temnițele erau pline de luptători pentru cauza națională, unde lanțurile erau urmarea gândului tălmăcit în vorbe și așternut pe hârtie, gazeta «Cultura Poporului» a reușit să străbată în toate colțurile neamului românesc.

Aproape nu a fost sat în care să nu pătrundă, nu a fost mișcare culturală pe care să nu o înregistreze, nu a fost o faptă bună care să fie dată uitării, și

care să nu fie încurajată și laudată.

Azi, când reviste cu un trecut

G. I. Marinescu

bogat dispar, când altele se anunță dar nu apar niciodată, când cea mai mare parte din

publicații sunt subvenționate, când se cheltuesc atâția și atâția bani pentru așa zisă propagandă culturală, când în Basarabia nu avem nici un organ de presă românească — în schimb ce Rușii au 9, «Cultura Poporului» merge pe același drum, având același țel ca acum 10 ani în urmă. E drumul care duce la biruință cu toate piedicile ce se găsesc aproape la fiecare pas, e drumul ce străbate mai ales la sate unde de multe ori domnește întinericul cel mai adânc și unde trebuie să pătrundă o tipăritură cu adevărat românească, mai ales azi când e atâta nevoie de un organ purtător al slovei și graiului românesc, fără crez politic, fără interes de moment, fără pasiune și fără ură.

Gh. I. Marinescu

ZIARUL „CULTURA POPORULUI”
VA UREAZA; SANATATE, SPOR ȘI NOROC
Hristos a înviat

Învierea

Din cerul trist și înorat
Lumina se coboară,
Hristos din morți a înviat
În grai de primăvară.

Ion Constantinescu-Stejar

Dumbrăvi și gingașe poene
Inod la fire de lumină,
Caisul scutură din gene
Investmântând blestem și tină.

Biserica e n' strălucire,
Iar preotul în strae nouă;
Hristos a înviat din fire..
Vestmântul boabelor de rouă.

Ion Constantinescu-Stejar.

În felul lui...

de SACHE TIRIPLIC

1) Cridim

În gară...

În gară,
Nu e nici-odată viața solitară
Căci forfolesc
Și se'nghiontesc
Atâți trăsniși!

În pace puteți fiți!
Să nu gândiți

Că trenul care vine
Că trenul care pleacă
Rămâne'n drum precum ar rămâne'n câmp o vacă...

Incolo:
Pe dinăuntru și pe-afară
Calm decorativ de... gară!..

2) I. Constantinescu — Stejar

Icoane

Îos, la schitul lui Șerban
Isus, în haine de alb giulgiu,
Serafic pentru cel sărman
Surăde blând la cei în rug.

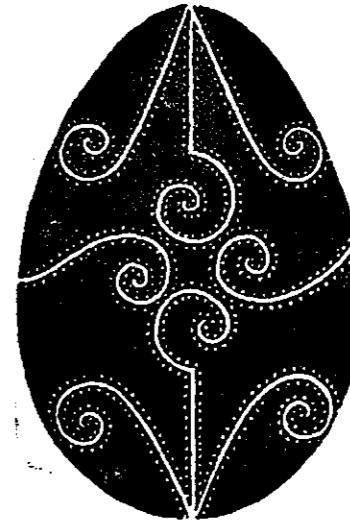
Și'n seara care se coboară
Plutind în farmec și'n senin
Cu stărețul pe iară verde
Prefacem și noi apa'n vin...

3) St. Păun—Rovine

Nerevedere

Azi, plec; azi, plec căsuță dragă
Și-acum ca și odinioară
Dulău și Teta scheunează
Că plec cu ei la Subsioară...

Adio vie! Plâng în Toamnă
Nu m'ai măntore, mă pun
în grevă
M'am săturat de satu asta
Fără de vre-o Genevieva...

Paștele și Învierea

Că din moarte la viață și de pe pământ la cer, Hristos Dumnezeu ne a trecut pe noi.
Din Canonul Invierii.

Privind șirul a toate câte se petrec pe pământ, vedem că este un neîncercat schimb între viață și moarte. Ele stau una în fața alteia, una împotriva alteia. De cum începe a pălăi viața, moartea o și pândeste, și fiecare pas înainte prin viață este o înaintare spre moarte.

Și moartea însă, care-și simte domnia întinsă pretutindeni, vede că ea nu poate stinge colțul vieții. În ceace numim moarte, este o nouă viață care-și ia firul de acolo. Sfărâmarea trupului este intrarea în lucru a altor puteri care sunt și ele puteri ale vieții. Se sfărâmă o încheiere, pentru că, tot din bucățelele ei, alta să-i ia locul. De fapt, nu este o moarte, ci alte soluri de împărțiri ale vieții. Este o veșnică trecere din una în alta. Deci moartea numai este atunci decât o primeneală. Se duc unele, ca să vie altele. Suntem mai degrabă marturi la bogăția vieții, la felurimea ei.

Ce are a face că toamna frunzele cad, că iarna este somnul morții? Că iute, abia dai în primăvară, și îndată vezi că viața își ia drepturile ei. Toate gângăniile pier cu milioanele, de te întrebă unde or mai fi? Iar vara ies ca din pământ, de nu poți trăi din răul lor. Astfel, iar trebuie să zicem, nu este o moarte, ci numai un joc al vieții. Toate tresaltă și se aștern în calapoade nouă, dar ceace a fost, este.

Mai este oare moartea stăpână? Nu este tot viața. Moartea este numai un chip de prefacere al vieții, un popas pentru îmbrăcarea ei în felurite chipuri.

Atunci pentru ce oare pe noi, oamenii, moartea ne doare așa de cumplit? De ce așa de puțin ne învoim cu ea? De ce o avem veșnic înaintea ochilor și niciodată nu ne putem deprinde cu ea? De ce ni se pare o pacoste fioroasă și ne uimim că Dumnezeu a putut o da pe capul oamenilor?

O! toată această zbârlire și strigare a noastră împotriva morții este pentru că noi suntem abătuți din șirul adevărului al vieții. Omul vrea să trăiască o viață pe socoteală proprie, fără să știe nici de Dumnezeu nici de oameni. Vrea să fie în lume, cași cum lumea ar fi a lui, cași cum ar fi a altuia, cu rândul lui, cu legea lui, cu gospodăria lui. Și, se înțelege, vrând să faci tu altă rânduială în casa altuia, nu merg lucrurile după gust, fiindcă nu te a pus nimenea să faci o rânduială a ta, într-o casă care-și are rânduiala ei și în care ești numai musafir, poftit să guști viața pe care o găsești și pe care o vezi simți în felul ei, când nu vei mai umbra cu felul tău.

Dumnezeu nu a pus pentru om o lege mai rea decât pentru alte ființe. Dacă i-a dat mai multă înțelegere și simțire și prin ele se zbuciumă mai viu, pentru ceace se întâmplă, decât alte făpturi; pe de altă parte însă i-a dat și mijloace mai multe, i-a dat simț duhovnicesc, «proorocii a trimes», pentru ca omul să cunoască și taine ale vieții și mijloace prin care viața lui se întărește cu mijloace care nu sunt numai ale dobitoacelor. Omului i s-a dat peste măsura dată altor vieți. Dacă el este părtaș la soarta lor pământescă, el este în același timp tresătat peste ele, pentru că nu gustă cu amărăciune îngustimile pe care le-ar putea simți în viață.

Omul more și el ca toate făpturile, dar, pe când pe ele nu le doare, pe el îl doare. Iată însă că lui i se dă încredințarea că nu este cu el mai rău decât cu alte făpturi. Cu viața lui este tot numai o prefacere, o trecere în alte calapoade, dar nu este peira de care se îngrozește. Cine intră în această nouă cărare de simțire, care însă este deplin la îndemână omului, este cu totul la adăpost de această spaimă. Marele învățător în ceasta ne-a fost Iisus Hristos, iar după el, învățătura lui ne-o tălcuiește atât de viu, de simțit, de puternic, Sf. Pavel. El însuși, stăpânind de această încredințare, așa de puțin îl mai putea îngrozi moartea, încât nu numai că nu fuge de ea, ci o dorește.

El înfruntă moartea prin strigăte de biruință și vede în ea chipul de a se uni mai iute cu Iisus Hristos, după care înseamnă.

Învierea lui Hristos nu este tocmai o improspătare acestui mare adevăr.

Iisus Hristos, prin învățătura și faptele Sale, pune pe om la adăpost de această teamă grozavă de moarte. Pe de o parte îl face să nu mai înseteze după viața pământescă cu atâtă lăcomie, să n'o privească drept bunul cel mai mare al său. Cine va vrea să și măntuiască sufletul său spune El, pierde-l va pe el; iar cine și va perde sufletul său pentru mine și pentru evanghelie, acela îl va măntui pe el; că ce va folosi omului de ar dobândi lumea toată și și va perde sufletul său? (Marcu), adică omul care se zbate să și dobândească toate pentru sine după socotință pământescă fără habar de pășare către cele cerești, de fapt e în pagubă, nu poate dobândi nimic, perde ceace crede că a dobândit, fiindcă acestea sunt lucruri peritoare, care nu se pot păstra; pe când, dimpotrivă, celce năzuiește către lucrurile vieții veșnice ajunge să stăpânească bunuri neperitoare. Iisus ne a deschis ochii să năzuim după ceasta și să trăim pentru ele. Cu ceasta în adevăr ne a trecut din moarte la viață, fiindcă omul, după singura chibzuință lui, se mărginește la lucrurile care nu dau viața, lucruri care ne farmecă o clipă, dar apoi se risipesc; pe când Iisus ne a dat cheia prin care noi stăm în calea vieții, calea în care, dacă ai intrat și ai gustat bunurile ei, nu mai însetezi după altceva.

Omul pământean este un grăbit, ca nu cumva altul să i ia mai înainte, ca nu cumva moartea să-i cuprindă înainte de a gusta din toate. Pentru cel mai mulți oameni, înțelepciunea vieții este să culegă pe cât se va putea mai mult din viața ceasta, după socoteala celui din pildă Mântuitorului: *suflete al meu, bea mânăncă și te veselește, că ai multe bunătați strânse pentru mulți ani sau, după socoteala chefillilor de care vorbește Proorocul Isaia: Să mânăncă și să bem, că mâne vom muri (Isaia 22, 13).*

Așa se silește bietul om să apuce cât mai multe din bunătațile pământului, și totuși un asemenea sol de viață este o amăgire. Ceasta este învățătura morții, fiindcă nimic nu se poate stăpâni statornic în felul acesta. Iisus Hristos însă îl pune într-o stăpânire veșnică, fiindcă nimic nu mai perde, odată ce a apucat pe calea Lui. Cât de adevărat este că *din moarte la viață ne a trecut pe noi!* Ce cale înaltă ne-a deschis, ca să nu mai batem degeaba pământul în loc, că tot nimic nu este! Cu cât mai mult vrei să ai pământul cu tine cu atâtă mai mult îți scapă și cu atâtă mai mult te doare când vezi că-ți fuge pământul de sub picioare.

Hristos înviind din morți, după ce ne-a învârtit a t, a pus pecetea biruinței pe întreaga îndrumare pe care ne a dat-o. Ne-a adus nu numai mângăierea unui gând înalt, că ar fi frumos ca omul să trăiască pentru bunuri neperitoare; ci ne a adus și încredințarea că ceasta este rânduiala lui Dumnezeu și că ea nu poate fi înfrântă de socotelele omului. Rânduiala lui Dumnezeu este sporul vieții, pășirea ei înainte fără stingerire. Suntem făcuți pentru viață, nu pentru moarte. Dacă omul se întâlnește cu moartea și suferă atât de greu din coasa ei, nu este fiindcă moartea ar avea o asemenea putere, ci fiindcă omul s'a rupt de Dumnezeu. Dar el nu are decât să și închege iar vechea legătură, să statornicească din nou chipul lui Dumnezeu întrinsul și va vedea odată cu uimire și cu fericire că o mare minune s'a petrecut cu el. Ceiace-l durea omului, este cu totul la adăpost de această spaimă. Marele învățător în ceasta ne-a fost Iisus Hristos, iar după el, învățătura lui ne-o tălcuiește atât de viu, de simțit, de puternic, Sf. Pavel. El însuși, stăpânind de această încredințare, așa de puțin îl mai putea îngrozi moartea, încât nu numai că nu fuge de ea, ci o dorește.

El înfruntă moartea prin strigăte de biruință și vede în ea chipul de a se uni mai iute cu Iisus Hristos, după care înseamnă.

Arhim. SCRIBAN

Răstignirea Mântuitorului

RADIOFONIA

IN ȘCOALA

Pe lângă unele întocmiri, bune sau mai puțin bune, întâpluite de unele ministere în țara noastră, vine acum a se introduce radiofonia în școală.

Dacă noi am scris, tot în această gazetă, când a fost vorba de introducerea radiotelefoniei la școală, că e o pornire fără rost, când noi n'avem instrumente de muncă, din care cauză avem recoltă slabă, apoi cu atât mai mult vom spune în această propunere că nu-și are rostul său în momentul de față.

Comunicatul Ministerului școlilor în care este vorba de radio în școală spune într'un capitol așa:

«Întru cât nu toate școlile posedă instalații de radio, ministerul a decis să autorizeze direcțiile școlilor și comitetetele școlare, să și procure aparatele necesare.»

Mai întâi, școlile noastre sânt inzestrate cu tot ce le trebuie? Iată deci o întrebare, la care am putea răspunde numai cu jumătate de gură. Totuși, ne va răspunde chiar un învățător de pe lângă Capitală. «Radio ne mai trebuie nouă aici, când fac lecții singur cu patru clase într'o singură cameră, din lipsă de local?»

Altul ne va răspunde: «De! Le arde de cheltuit bani pe aparate de radio și eu n'am primit leala pe Martie; vai de capul meu, cad de oboseală, căci muncoesc și dimineață și după masă și să mai viu și seara, să-mi sbârânie muzica la cap?»

Din altă parte parcă s'aude: Da! S'aducă radio, dar plouă în școală și mi-e, că dacă-l plouă, să nu ruginească».

Sau: «Unde să-l mai țin și pe asta? N'am un geam la școală și dacă-l fură careva, ce mă fac? Cu ce-l plătesc? Leala n'am primit-o, dator sânt, că am familia grea; doar dările le-am plătit și acelea tot de imprumutat.»

Din altă parte, pare că un învățător primește propunerea cu veselie și șoptește: «Dacă ar aduce sbârânoarea mai repede! Tot n'am eu în clasă nici un tablou, nici un mobilier, bancile sânt rupte, catedră nu am, tablă

nu am, socotelele cu băieții le fac pe ușa clasei, care și aceia e crăpată în trei, și dacă am radio, apoi, gata mobilierul. Eu îl primesc! Să-l aducă! Să-l aducă!»

***

Căți din învățătorii școlilor noastre vor primi cu bucurie laptul acesta, care pare a se îndepăla?

Ar fi cu mult mai bine, ca pentru școlile noastre să se poarte o altfel de grijă.

Din câteva cuvinte am arătat un rău, care trebuie să dispară cât mai curând, iar în locu-i să

fie îndreptarea tuturor acestor lipsuri de mai sus, de care suferă toate școlile noastre.

N'avem biblioteci sătești, decât în puține locuri; n'avem muzee pe la școli, n'avem localuri bune; apoi, ce e mai dureros, multe școle, în iarna aceasta n'au avut lemne.

Învățătorii n'au primit lefurile și acum, colac peste pupază, să se aducă radio în școli!

Noi credem că mai întâi, tot de ceiace avem nevoie, după care strigă toți învățătorii și apoi să se dea și hărăcială de radio.

Diac V. FUSSU.

Mai multă grijă de suflet!

Trăim vremuri grele! Aproape suntem în stare să zicem că am ajuns la culmea nelegiuirilor pe care ne-am deprins să le săvârșim zilnic. Nu mai există nici credință în sufletul nostru, de care nu ne mai îngrijim din cauza ocupațiilor și luptei pen-

Niculescu Vătășoiu

tru existență și mai presus de acestea din cauza luptei ce dăm la tot pasul pentru luxul trupului.

Va veni vremea și nu știu dacă m'i aproape de noi, când vom fi chemați să dăm socoteala de faptele noastre săvârșite pe

Dușmanii din jur

De doisprezece ani au început războaiele în Europa. Prăpădul cel mare, care a ținut patru ani și care a înghițit milioane de oameni și averi nenumărate au sleit pe toată lumea de puteri. Îngrozite de urmările războiului în care se vor sbate toate țările încă mulți ani, popoarele au întemeiat «Liga Națiunilor» și au iscălit nenumărate contracte împotriva războaielor viitoare. Cu toate acestea pacea nu este încă întemeiată, nici asigurată. Omul încă nu s'a schimbat din lup în miel și nu se va schimba în curând. Legea creștinească despre care s'a proorocit că va «arde scuturile» uneltele de războiu cu foc, nu a pătruns încă sufletele oamenilor. Patimile și păcatele sunt mai mari azi, decât bunăvoința și virtuțile. De aceea trebuie să fim mereu cu ochii în patru și să fim gata la orice atac ar veni împotriva noastră.

România s'a gândit din vreme la apărarea sa, pentru că noi în viitor nu vom strica pacea ci numai vom apăra-o. Țara noastră are înțelegeri de apărare în Cehoslovacia și în Jugoslavia, precum și în Polonia. Bune sunt tovarășile, păstrarea și apărarea păcii, dar știm din trecut că alianțele pot fi ușor rupte când te găsești în mare primejdie. Așa că întotdeauna ajutorul de căpetenie zace numai în noi și în puterea noastră.

Mulți dintre vecinii noștri nu pot dormi hodiniți, pentru că s'a tău România Mare și au ajuns aproape toți Români într'o singură țară. Și ne poartă gânduri vrăjmașe. Așa, sunt la răsărit «Rușii» cari până în ziua de azi n'au voit să recunoască unirea Basarabiei cu România și o socotesc ca o provincie a lor, pe care am ținea-o pe nedreptul. Toată lumea ne a întărit unirea Basarabiei, dar când ne va ataca Rușii, cine va sări să ne dea ajutor? Rușii răvnesc la Basarabia pentru a lăși bolșevismul lor și pentru ca să ne poată răpi din nou această parte de țară fiindcă e legată de noi. Ei și! spun și a-

menință cu toate prilejurile că ne vor lua Basarabia, pe care știm că în vreme de o sută de ani a fost răpită de două ori.

La miazăzi avem pe «Bulgarii» cari au rămas cu o țărișoară mică după războiu, dar cu poște mari, de a lua în viitor de la noi și de la Sârbi. Bulgarii sunt un popor harnic, dar nepotolți în pornirile lor, oameni cu capul a mână, care și între ei se spintecă în toate zilele cu cuțitele.

Știm că ei ar vrea să ia dela România întreaga Dobrogea și că țin bande de tâlhari, cari adeseori trec granița la noi și părăjolesc satele,ucid pe oameni ca pe vremea Turcilor.

La apus avem pe «Ungurii» cari nu se pot împăca în rușul capului cu ceace au pierdut pe sfânta dreptate. Ei au rămas până azi cu capul în nori, cum au fost totdeauna, și abia așteaptă clipa, în care iar să și întindă granițele nedrepte până la Carpați.

Nici ei, nici Bulgarii, nici Rușii, nu așteaptă cu mâinile în sân.

Toți se pregătesc și se înarmează. Ungurii și Bulgarii deși sunt opriți prin contractele de pace, iscălite și de ei să nu țină decât un anumit număr de soldați și să nu și aducă arme din străinătate, nu se supun contractelor și pe luriș țin și armată mare și se și înarmează. Rușii se laudă de față, că au cele mai multe avioane dintre toate țările.

Noi vrem să trăim în pace cu toată lumea, dar trebuie să fim la pază și să fim gata, știind cine ne pândeste din jur.

E nevoie de o mare dragoste și înțelegere, între toți românii, ori de ce partid politic ar ținea, pentru a face un singur zid împrejurul țării. E nevoie să muncim cu toții, să ne creștem averea și învățătura, să putem da oștirii țării, armele de luptă. Iar ca soldații în armata română, la trupă sau în rezervă, să ne amintim că întâia datorie este apărarea Patriei.

I. Agârbiceanu

Sfânta Inviere

«Și'n liniștea stăpânitoare a nopții glasul clopotelor va răsună adânc și tot mai adânc, peste întinderea nemărginită a ntregului pământ, chemând pe credincioșii la marea sărbătoare a Invierii... Și sfințele lăcașuri—dela cele mai umile din satele resirate dealungul câmpiilor fără zăre, sau ascunse prin văile munților, până la mărețele catedrale nu vor putea cuprinde mulțimea de credincioși îmbrăcați în haine de sărbătoare, cu fețele vesele înfrățiți cu toții, veniți să asculte sf. slujbă. De douăzeci de veacuri Sf. Inviere e cea mai mare sărbătoare a creștinismului, căci în această zi s'a întâpluit cea mai mare minune a lui Iisus Hristos, chemând omenirea la o nouă viață.»

Și an cu an credința s'a răspândit tot mai mult în toate colțurile lumii, și an cu an sărbătoarea aceasta aducea la limanul adevărului cât mai mulți credincioși, și an cu an păstra aceeași frumusețe înălțătoare ca și la început.

Niciodată glasul preotului nu răsună mai adânc ca la această sărbătoare; niciodată sfințele lăcașuri nu par atât de neîncăpătoare ca acum;

Restul? Se explică iarăși foarte ușor unde sunt, la cărciuma vecină unde din îndemnul Diavolului beau otrava sufletului lor și apoi amețiți se dedau la câte alte blestemății.

Creștine, întoarce-te din calea ce și-ai luat-o, pe calea cea bună și dreaptă, poartă-te până nu e prea târziu, căci la ceasul din urmă va fi greu de tine și prea târziu.

I. Niculescu-Vătășoiu

Restul? Se explică iarăși foarte ușor unde sunt, la cărciuma vecină unde din îndemnul Diavolului beau otrava sufletului lor și apoi amețiți se dedau la câte alte blestemății.

Creștine, întoarce-te din calea ce și-ai luat-o, pe calea cea bună și dreaptă, poartă-te până nu e prea târziu, căci la ceasul din urmă va fi greu de tine și prea târziu.

Colonel Ioan N. Păun

Gh. I. Marinescu

Tot despre politică!

... Tipografiile toarnă mereu, pe coale întregi, de hârtie: semne, laude, injurături, chipuri etc... Armurările se ușurează de pavara cartuşelor și revolverelor... Codrii dau băte... Cărciumarii își desfac cu satisfacție o-trava sulletească... Acestea toate dragă Doamne, numai pe politică.

Veceții, cu copiii, cu toții se ceartă tot pentru politică — pe care nu știu cum s'o joace.

Gâlceava se aprinde. Femeile se strâng și-și cheamă soții, blestemându-și ziua nașterii. Vittele în coșoare mănâncă stele, cercuri și linii în picioare. Când vor porni la plug, vor fi grase de le vor sufla vântul. Mașinile aleargă, în sgomot mare și înconjurată de miros de benzină, tot după votul universal. Femeile — văduve de război — sunt căutate ca niciodată. Noroc că li se mai deschide și lor ușa și li se mai calcă pragul casei. Ba fac și politică! Și-s gălăgioase, vai de lume! Alta mai bătrână oară se miră ce pacoste a dat

pe capul ei: că dacă n'o vota pe cutare va pierde pensia...

Propagandistii și-au deslăcut gulerul de la gât ca să poată țipa mai tare.

Votul se cumpără cu bani, lăgăduieli, minciuni. Școala e uitată! Biserica goală!

Se apropie alegerile. Ficcare sătean, cu drept de vot, înarmat cu un codru de mălaiu și două cepe la traistă se duc la vot.

vrea să-le arate «norocul». Delegații de la urnă, se uită unul la altul și din când în când strecoară și vorbe de ură.

Femeile întreabă: «Pe cine să lipesc domnule, căci uitai cum imi spuse domnul primar?». La întoarcere, pe drum, sătenii iar se ceartă. Oare pe ce se ceartă? Pe moșii?

Nu. Ei nu sunt de vină, ci aceia ce i-a luat și i-a vârat în pacostea asta de politică, făcându-i străin de instituțiile de cultură din sat, străin de gospodăria sa și străin de aproapele și fratele său.

Oameni buni! Lepădați haina împrumutată de politicieni, căci în culele sale se găsește ingrădămite toate urăciunile!

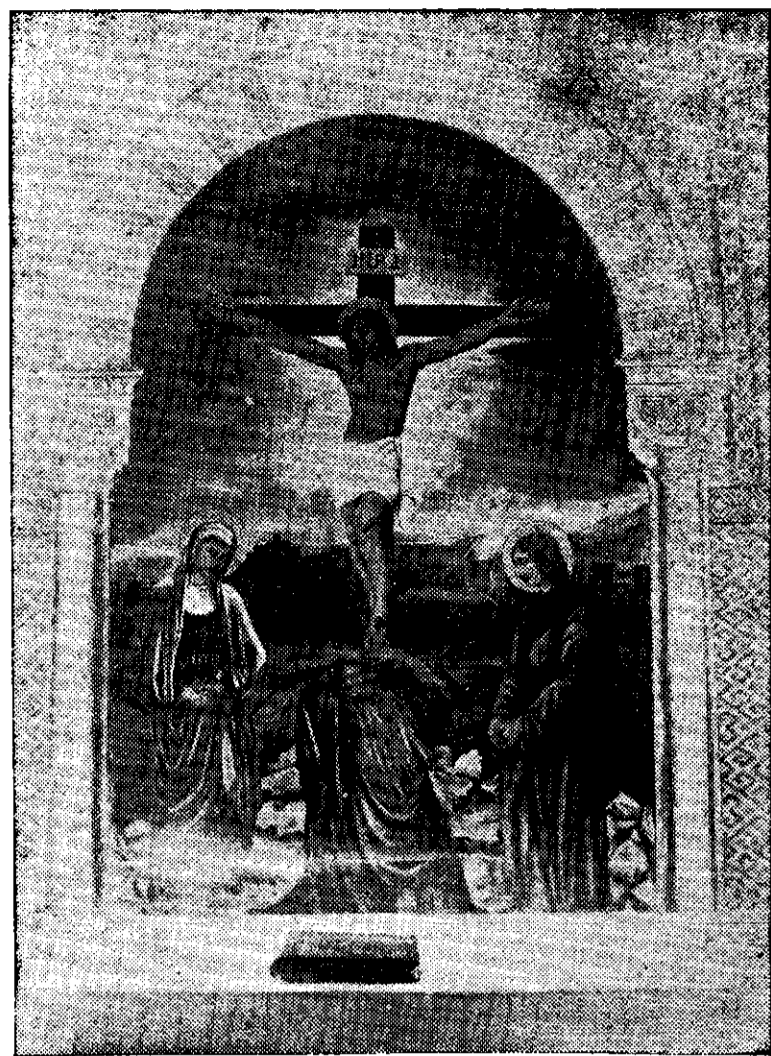
Săteni! Odată cu sămburele politicii, s'a înghemuit în casa noastră și sărăcia! Ați slăbiți atât truște cât și sulletește! Deci leapăda politica, neavând nici un fojos depe urma ei.

I. Dumitrescu—Bistrița

Și ce lume multă e strănsă acolo! Printre oameni se află și femei. Câte unu! mai glumeț, scoate o păpușă din buzunar și

Iosif N. Dumitrescu. Invățător.

Dragostea creștină înalță viața

Omul: o picătură de apă în tr'un imens ocean. Călător pe a-cest pământ. Abur care întru puțin se arată, și după aceea pier. Și totuși el este regele făpturilor, pus «să stăpânească peștii mărilor și pasările cerului, dobitoacele, și tot pământul și toate cele ce se târăsc pe pământ».

Înalță-i e menirea și mult frumos i-a fost rânduită viața. Dar, vai, omenirea a părăsit făgașul vieții orânduit de Dumnezeu și în loc de fericire a agonisit durere.

Ori, Dumnezeu n'a zidit pe om spre aceasta, ci toate suferințele sunt isprava omului însuș îngropat în neștiință și putrezit în patimi.

Atât timp, cât această omenire îmbătăită de succesele progresului civilizator, va căuta leacul isprăviri în ea însăși, nu se va tămădui de răul care i roade inima tot mai adânc.

Mântuirea ei este în legea pe care a nesocotit-o, în legea Dumnezeiească este dragostea, propovăduita de Hristos Mântuitorul. Ea este sămânța roditoare a tuturor bucuriilor, hărăzite nouă de ziditorul.

La o parte cu toată sguța ce s'a depus peste această lege, care ne-a vestit nădejdea, mângâierea și fericirea.

Setea după mai bine, suspinul după fericire și dorul după slinjenie să ne hotărăscă odată a îmbrățișa sincer pe Hristos. El este limanul mântuirii. Acolo unde este El, ura se topește, dușmănia aduce înfrățire, neînțelegerea pace, silnicia milă, lăcomia dărnicie, egoismul vătămărit dragoste nefermărită față de toți.

«Poruncă nouă dau vouă, ca să vă iubiți unul pe altul; precum eu v'am iubit pe voi... Și întru aceasta vor cunoaște toți că ai mei ucenici sunteți, de veți avea dragoste întru voi».

Ioan 13..

Aceasta este legea sfântă, învățuită de Hristos pe pământ, drept pildă pentru voi.

Ea toarnă adevărata fericire în inimile cări o au.

Numai iubirea aceasta, propovăduita de Mântuitorul, — e în

stare să realizeze lucruri mari, numai ea poate aduce o nouă rânduială în omenire.

Legea iubirii organizează pe omul launtric, învinge instinctele bestiale și naște și în afară pe omul nou.

Iubirea în Hristos nu cunoaște granițe și piedici, ea e liberă de orice cruzime și vrăjmășie. Ea topește înghețurile inimii, aduce înviare și desăvârșire.

Ea trezește conștiința întru împlinirea datoriei. Iubirea e adevăr, e bucurie, este isvorul întregii creațiuni.

Adevărata hrană a omului trebuie să fie iubirea și dreptatea în Hristos Mântuitorul. În această iubire omenirea va găsi robia și libertatea sublimă care o va mântui de necazurile și durerile de azi.

Nu este cu puțință ca omenirea să scape de durerile de azi decât supunându-se lui Hristos, dragostei și dreptății Lui.

Și facem pentru altul, în orice împrejurare, în ori ce timp și cu ori ce prilej aceea ce voim ca și altul să facă pentru noi — iață „dragostea creștină”.

Când omul va înțelege aceste învățături dumnezeiești, când omul în orice situație socială s'ar afla și orice situație materială ar avea, va vroi să priceapă că fără de Hristos, viața este o zădărnice, că fără dragoste și dreptatea lui, nu poate trăi nimic în vecinicie, că răul vieții provine din el însuș, atunci fața lumii se va schimba.

Noi nu suntem numai ai pământului ci aparținem și unei lumi mai bune. «Problemelor de pe pământ le putem da o deslegare justă, numai dacă ne aducem mereu aminte de cetățenia cerească și lucrăm după îndemnul lui».

Să ne aducem mereu aminte că nu ne putem transforma viața, curățind-o de toate suferințele umane, de toată ura și nedreptatea, decât prin Hristos și dragostea ce ne-a poruncit s'o «avem între noi».

D. D. Achimescu

FLORIILE

Înainte cu 6 zile Iisus intră în Ierusalim, în uralele copiilor, așternând înaintea picioarelor lui haine și ramuri de finic.

Călare pe un asin merse în orașul părerilor de rău ca să-l binecuvinteze înainte de a sorbi paharul cu venin. Apostolii și cu popor mult îl urmau, iar poporul împreună cu copiii îi ținură calea slăvindu-l. Venea aci, acel despre care scrisese cu sute de ani înainte Isaia, Eremia, Ezechiel și Daniil, ca să plinească cece scriptura spunea omenirii despre El. Intrarea triumfală în Ierusalim a lui Iisus face să desmorțească întrucâtva inimile împietrite ale fariseilor și cărturarilor. Fără frică, Domnul merge înainte pe calea presărată cu flori, dar și cu măcăciuni. Cu o zi înainte scoală din morți pe Lazăr mort de 4 zile, de a cărui minune se spăimântă poporul, iar fariseii și Cărturarii pleacă la Ana și Caiafa să spună cele ce se întâmplase. Inima lor este îndoie-nică pentru că ei au fost față la învierea lui Lazăr, crezura în El, Acel Atotputernic. De aci, apropiindu-se plinirea, merse în ciuda a-celora, care în ruptul capului nu vroiau să admită că El este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu și că tot ce face, nu face decât cu puterea Tatălui Ceresc.

Cultura vremii, obiceiurile și tradiția în care se scaldau mai marii poporului Evreu, nu vroiau să știe că cineva de pe pământ este mai aproape de lehova, nu vroiau să știe că vremea a trimis acum pe cel care trebuia să-i izbăvească, nu de subit apăsarea jugului Roman, ci de sub apăsarea diavolului, care pusese stăpânire pe ei. Fariseii și Cărturarii nu puteau concepe cum tocmai acum i-a fost părăsit lehova, care atâtea veacuri i-a călăuzit pe drumuri drepte, trimițându-le pe David, Solomon, Moise ca să-i țină aproape de Domnul, fiind poporul ales, poporul din inima căruia să se nască împăciuitorul lumii.

Credința lor că Mesia cel așteptat și propovăduit de veacuri va fi Mesia, care prin puterea sa Dumnezeiască îi va elibera de sub jugul Roman, întemeind o împărăție puternică pe pământ și de frica ei să se teamă toate popoarele.

Fariseii și Cărturarii s'au înșelat amarnic, au înțeles rău mersul istoriei pe pământ, diavolul a fost acel care le-a întunecat mîntea nelăsându-i să judece drept ceiaze trebuia, să fie. Iisus intră în Ierusalim, tocmai ca să arate protivnicilor că lui Dumnezeu nu-i este frică de ce-i cel amenință. El a intrat în Ierusalim să inaugureze patimile, care urmau deacum înainte. Copiii cântau «Osana Osana». Iisus a intrat în Ierusalim fără teamă de patimă și de moarte înfruntând cu bărbăție chinurile și suferințele, iertând până la sfârșit.

Cine putea să strige, în acest Ierusalim în care păcatele se înmulțiseră atât de mult, decât copiii, care erau curați cu sufletul și cu trupul și care nu cunoșteau păcatul. Adevărat este, că cei fără păcat și cu sufletul curat strigă: «Osana». Cei îmbăcșiți de păcate strigă: moartea lui «Răstignește-L, fiindcă el are curajul să ne dea pe față păcatele noastre. O neam păcătos și nemernic, până când voi fi cu voi. Deacum Fiul Omului se va da în mâinele oamenilor păcătoși, și-L vor bate, și-L vor scuipa și-L vor răstigni; dar viața s'odobeste moartea, încuetoarele iadului se sfarmă și Fiul omului a treia zi va învia.

In revărsatul zorilor de primăvară, când florile din grădina răspândesc parfumul lor suav, să iasă copiii în cale cu ramuri de finic și să strige: «Osana! Osana! bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului». Osana întru cei de sus și pe pământ pace între oameni bună în-voire.

Amin.

Pr. Dem. Hiescu

Politica și cultura

De la război încoace, alegerile de senatori, deputați, primari consilieri, și alte demnități din conducerea țării, se țin lanț. Abia se așează unii și partidele protivnice, încep a demasca poporul lui toate acele de neciniste, ca mai apoi să le fie prilej de prăbușirea lor.

Iată chipul destul de rușinos și chiar revoltător, că avutul țării, ajunge să fie pus la îndemâna politicianilor de rea credință, care fără nici o milă rod avutul muncit de mânele noduroase ale plugarilor noștri.

De la cel mai umil cetățean și până la cel mai de sus pus, se dau aprige lupte pentru aca-pararea slujbelor grase, cu scopuri de îmbogățire.

Dacă în sulletele politicianilor de acum, ar fi jertfa pentru binele public și înălțarea neamului, atunci de sigur, că și viața noastră ar înflori. Lupta, forța și chiar crima pentru reușita cutărui candidat nu ar mai fi, pen-trucă poporul cunoscând sub alte

raporturi viața cinstită și faptele mărețe ale cutărui politician, succesul e de la sine câștigat.

Politica de azi e politica că-pătulei și nu se potrivește întru nimic cu aceia a marilor bărbați de jertle din trecut, care au muncit cu rod în ogorul binelui public.

Politica de partid a ruinat gos-

C. Georgescu—Obrejița

podăriile și mai cu seamă, a turburat liniștea satelor, grupând muncitorii harnicii de altă dată, în tabere vrăjmășe.

Dacă dragostea și gândul ne

mână, ca să vedem, ce fac să-tenii, apoi la fiecare clipă, e motiv, ca să suspini și să plângi ră-cirea la care i-a dus politica.

Întâlnirile și sfaturile nu mai sunt în școală sau în pridvorul bi-sericei, ci pe la cutare politician sau în cărciuma diavolului.

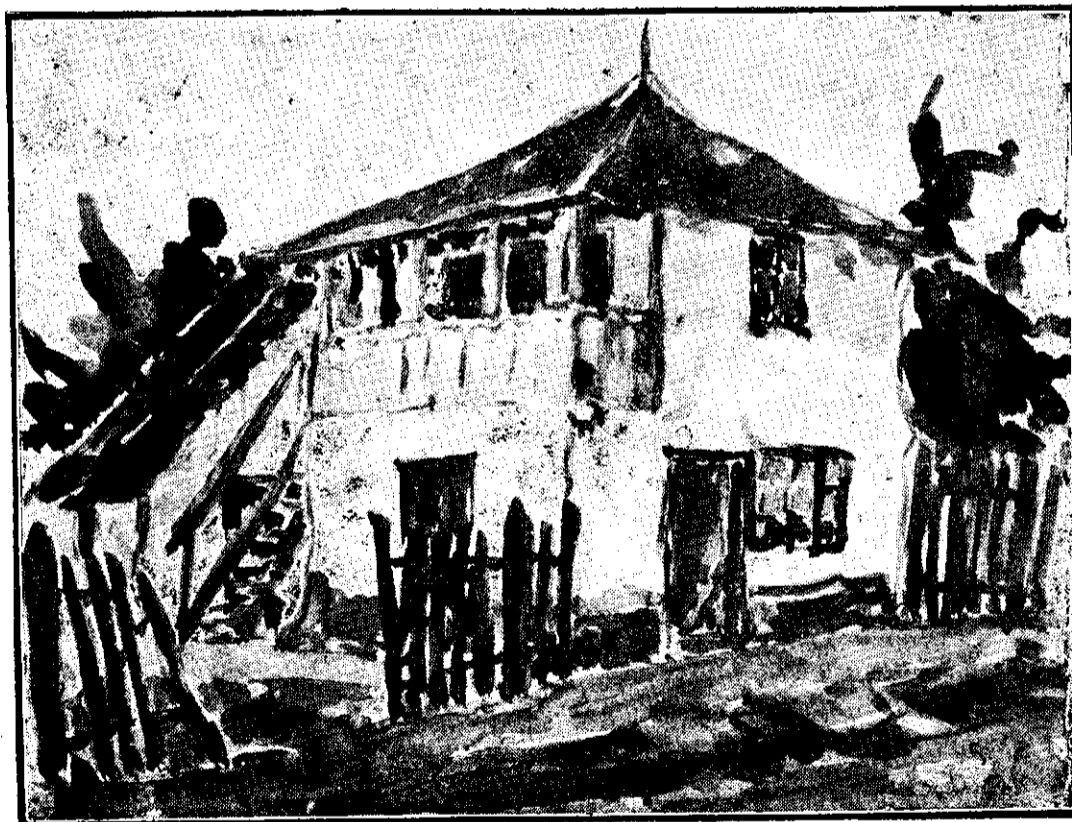
Unirea și dragostea de bine, care făcea fericirea muncitorilor de altă dată, a pierit, înlocuind patima și păcatul.

În aceste timpuri, când—poli-tica — s'a dovedit a fi prilej de răutate, se cere unirea tuturor forțelor.

Răspândiți foloasele culturii, ca muncitorii să-și vadă de câmp, de luncă, de pădure, de casă și suflet. Popoare mai mici și-au mărit avântul prin lumină și muncă, — pe când noi, nu ne gândim și nici nu ne înspăimântă, ce ne poate aduce starea de acum!

Politica de însănoștoare morală, e politica ce ne trebuie nouă!

C. Georgescu-Obrejița

Casă de țară

IUDA

(Icoane din vechea Iudee)

— Lasă-l!

— Dece?

Și-un chip puhav, cu pistrii multe, abia văzându-i se ochii de ciulul roșcat în cărlionț se întoarse întrebător.

— A băut destul! Fu răspunsul unei cumetre prea grasă — deaculță și cu poalele sulcate în brâu, și pe care însăși se poate c'o ciupise? de inimă — mila..

Astfel, că încetară răutăcioșii să mai întindă trestia cu buretele îmbibat în oțet..

Dar, poporeni rămași, împăr-

șiți în tabere se rămășăguiau între ei:

— A murit.

— N'a murit.

— Nu mai mișcă..

— Nu icnește?

— Se preface..

— Aș. Când l-au batjocorit n'ai văzut cum a ridicat privirea la cer? Părea că se roagă.

— Și numa'n dreptul crucii e senin..

— Și'mprejurul capului un smoc de raze.

— Minți — Spui prostii..

— Eu!? —

— Tu!

— Ba! Tu l. Gata să se încaere. Dar un sutăș, ce fusese pe semne lăsat de pază, voind ca să curme începutul de gâlceavă și ținând poate și el să se încredințeze dacă în adevăr — omul — răstignit între tâlhari și-a dat duhul, se înălță în vârful picioarelor ca mai potrivit, îl impunse sec, între coaste cu o sulță lungă și-apoi tăcut așteaptă.. O jurubiță roșie de sânge se prelinse și curse apă.. Poporeni mulțumiți de ispravă, coborau cu gând îndoelnic, colina, uitându-se de nenumărate ori înapoi, ca în alte vremi — Sara — fără teamă însă cu mânia lui Dumnezeu îi (însări!)

Singură, Maria din Magdala, în cumplita ei durere, hohotea și în neputință, scormonea pământul, în care fusese traint în-fipță — Crucea l.

Int'o crăsmă ca toate crăsmele:

Cesar Pruteanu

Ca deșteptat dintr'un somn lung Iuda se uită temător în toate

părțile, apoi, înfricoșat, privi cu luare-aminte statura înaltă, a fariseului și întrebă:

— Ce vrei? Ce căutați?

— Pe Iisus Nazarineanul... pe împăratul..

— Nu l.. Nu l.. nu știu l.. nu știu l.. unde e... căutați l.. căutați l voi.. e în lume, e'n mijlocul vostru, e lângă tine acum.. Da.. da.. uite-l zăbeste și vă binecuvântă. Iuda rămase cu privirea dusă departe, vășătoare.

Fariseul îl prinse de mână:

— Lasă glumete.. Dă-ni-l.. îți plătim..

— Mă plătești? să vi-l dau eu?

Să-l vând eu? Treșari, gândi..

Apoi, dând din cap ca pentru sine adaugă:

— Nu pot! Nu pot l.

— Cincisprezece arginți l.

— Nu pot..

— Ne-arăți numai locul.. Am

ostași.. îl prind ei.. Nu așa oștași? Zalele se mișcă și trei patru coifuri însemnară în aer o linie verticală.

— Nu-i facem nici un rău.. nici..

— Nu.

— Douăzeci de arginți.. Nu va ști nimeni.. Nimeni.. Judecătorii vor să-l aibe înălțat înă-nșea lor.. să-l întrebe de legea cea nouă.. douăzeci și doi de arginți.

— Nu pot..

— Dar ești bogat?

— Nu.. singura bogăție e

sulțelul..

— Eh! Tot sărac.. îți trebuie bani,

— Adevărat.. imi trebuie

bani.. bani.. Și pare că repe-

tând cuvântul văzu sgomotul

căderii lor în grămăjoară. Bani..

bani.. și Iuda își aminti.. din

drumurile făcute cu cei doispre-

zece apostoli, urmând pe Mân-

tuitorul, care în orice oraș, sat,

colț de drum sau petec de țar-

ină, predica lumii, legea cea

nouă, într'o clipă de răgaz, a-

proape de sărbătorile Paștilor,

înțelese că în viață nu-i singur,

răslețit, că e legat, că are un

cuib undeva, o soție părăsită,

aproape uitată, în pat, cu piep-

tuț slăramat de-o boală, ce ucide

încet, pe nesimțite, dar nu iartă

niciodată și doi copii mărunți

cât vâstarul de măr—și se abătă

să-i vadă.

Temător, căci se știa urmărit

ca un fur, a ocolit ulițele mai

bătute de forloteală și pe înse-

rat timpl-timpl, s'a strecurat în

ogradă, în casă.

Un opaiț abia lumina un un-

ghier de odaie.

Domnul e cu voi.

Cultul Patriei și Apărarea Națională

Hidra blestemată a comunismului din Basarabia, a stărnit profundă indignare în adevărata lume românească. Nu este om cu suflet de român, care să nu vadă în evenimentele din Basarabia prevestirea unor vremuri turburi, unor vremuri de cumplită încercare.

Puternica asociație «Cultul Patriei» străbătută de cel mai nobil și cald patriotism, a ridicat cuvântul, așteptat de întreaga suflare românească.

A pornit la luptă sfântă, să plivească neghina svârțită în fața de cel vicelan.

A dat semnalul de alarmă în fața pericolului ce se ridică amenințator la granița răsăriteană și în fața curentilor de destrămare sufletească din interior.

Puteau să tacă oare Marii Conducători de oaste, Bravii Generali, cari sub grindina de gloante au primit botezul de foc pe câmpul atâtor vestite bătălii și au smuls de sub urgia dușmană țara sfințită prin valuri de sânge cald?

Puteau să tacă oare luminătorii neamului, Profesorii Universitari, cari conduc pașii poporului nostru pe cărarea vieții eterne?

Puteau să tacă oare toți Românii conștienți, când de-alun-

gul Nistrului se concentrează trupe roșii și anarhismul se înălțărește la fiecare pas?

Răspunsul a fost dat cu putere neînfricată și cu răsunet adânc în sufletul poporului.

De-asupra luptelor de partid și a măruntelor ambiții, se ridică marea problemă: Apărarea națională, care trebuie să rămână mîntea tuturor Românilor.

Sa fie sigur D I Profesor Universitar Marin Ștefănescu, că acțiunea pornită de Cultul Patriei e primită cu multă însulțire și dragoste de toată Preoțimea și învățătorimea românească și de toți locuitorii cari peartă în piept un suflet nobil de Român. Doar înstrăinații și lași vor sta departe, posomorându-se.

Și dacă nu se vor trimite scrisori de adeziune de toți, în sufletul fiecăruia e crestată însă legătura tracică și nemincinoasă și vom urmări cu interes și ardoare acțiunea pornită de cea mai patriotică și românească asociație Cultul Patriei.

Este ceva sfânt și puternic în linia noastră: iubirea de Dumnezeu și de Patrie, care nu ne va lăsa să pierim din viața popoarelor pământului.

Cu Dumnezeu înainte, la izbândă desăvârșită.

Pr. Ștefan Florescu.

Pace vouă!..

Despre gospodăria sătească

Ori căruia cetățean i se cere muncă depusă în mod conștiincios pe altarul patriei pentru binele lui și al neamului. Ne am învățat a aștepta totul de la cei de sus, ca și cum cei de sus ar fi obligați să ne dea pe gât «mură în gură» sau cum zice omul «pică pară mălăiață».

Cei de sus au alt rost, — nu pot să se ocupe de aproape de toate treburile satelor. Și apoi chiar dacă ar avea timp, nu pot să știe ei de ceiace avem noi absolută nevoie.

Strânși aci la olaltă, în frumosul sătuc al nostru, trebuie să ne chivernisim și să ne îndrumăm unul pe altul, hotărându-ne singuri să facem ceiace este de trebuință în sat. Casa este gospodăria noastră, a fiecăruia și cu cât omul are tot ce-i trebuie pe lângă casă (plug, lemne, cărură, boi, vaci, oi, păsări, soproane de vite, magazie pentru bucate, soproane pentru adăpostit toate lucrurile) cu atât mai mult se crede că are o bună gospodărie și deci este un gospodar bogat. Dar nu numai atât. Dacă n'ai, ești dator să muncești să îți faci și odată dobândite ești dator să îți le păstrezi. E lucru mare a păstra ceiace ai moștenit sau ceiace ai făcut.

Ți-au învățat boii, întinește-ți, și s'a rupt gardul, repară-l. La fel cum se gospodărește o casă de om, în interesul familiei.

Tot deasemenea trebuie să se gospodărească și satul. Dar casa și-o gospodărește fiecare — satul cine? Satul? Satul trebuie îngrijit cu sfințenie cu ajutorul tuturor locuitorilor, după cum casa, de toți membrii familiei! Strânși în jurul celor mai pricepuți, vom observa de ceiace satul are nevoie. Vom lua hotărârea să facem, vom depune muncă și capital (așa cum s'a mai scris în obștea satelor) și

vom porni la lucru.

Satul trebuie înfrumusețat și împodobit deocamdată cu sfințele altare de lumină, școală și biserică. Acestea trebuiesc întreținute cu mare sfințenie și totdeauna să fim atenți și să-i venim în ajutor oricâte ori are nevoie de noi.

Să nu uităm, că, atât cât le dăm, ne dau! Afară de aceasta o bancă populară, merită să ne

ea și de membrii săi. Școală, Biserică, bancă, fiecare cu rostul lor bine determinat, poate să facă tot de care satul are nevoie.

Situația satelor se judecă după felul cum sunt ele, sau nu gospodărite. Totdeauna să cinstim pe cei pricepuți și să le ascultăm îndemnul, căci tot ceiace facem, nu facem pentru nimeni decât, numai și numai pentru noi! Iar ceiace facem nu este al nimănu, ci este al tuturor. După ce am ridicat prin munca noastră ceiace am văzut, vom putea să facem și alte lucruri mai mici, dar cari ne sunt deasemenea necesare. Puțuri și elește pentru sănătatea noastră și a vitelor, săcă prețim viața și vrem să avem vite sănătoase și puternice.

Vom porni să facem acolo unde este nevoie, podețe peste apele curgătoare, șanțuri drepte de scurs apa de pe șosea ca să putem merge cu ușurință pe șosele.

Să ne îngrijim de izlaurile comunale să le curățăm și poată crește iarba pentru vite. Ne putem uni cu toții, să putem, cumpăra tot felul de unelte agricole și să putem a ne instări cât mai bine gospodăriile noastre. Nici un ins din satul nostru să nu fie sărac; atunci când nenorocirea a dat peste cineva să-l ajutăm cu toată inima, căci nu este lucru mare, un coș de porumb, dar ție mai mare drag când îl vezi pe vecin că a scăpat de necaz (nu cum este astăzi în multe părți unde fiecare ar vrea să vadă pe vecinul său la aman). Și câte altele nu s'ar putea face într'un sat, cu oameni luminați, ascultători și muncitori. Făcând așa pe întinsul țării, noastre, vom avea sate cu săteni bogați.

I. Florescu—Ionești.

ridice starea materială.

Nu însă o bancă, așa cum am văzut multe, ci această instituție să fie tuturor exemplu de cinste, muncă și jertfă, prin actele de caritate săvârșite de

Ioan Florescu.

Memoriile Regelui Carol I.

Le-am citit lacom și stăruitor. Simplitatea stilului și curățenia limbii dovedesc un suflet ce știe să se spovedească cinstit și minunat.

Truda și bucuria de fiecare zi sunt scrise fără podoabă, și modest. Sunt scrise cu grija omului ce nu vrea să lase a se crede că din munca închinată ferichii unii popoține să facă o monedă țipătoare ce să treacă din mână în mână fără zăbavă.

E modestia ce glorifică dela sine. Memoriile acestea, închinând în ele o viață ce-a slujit credincios idealului ce și-a impus, arată tăios—totodată—intriga și patima țeșută—de multe ori desguștător—in jurul Marelui Rege.

Hotărârea sa le-a înfrânt. A știut culege ce era folositor țării.

A știut să arunce departe tot ce venea necurat, cu gând dușmănos sau nepriceput.

Dar cartea aceasta ne-a și îndurerat. Căci ea ne-arată cum primejdia amuțea patima, iuvlora energiile și din toți făcea o stâncă.

Ne-a îndurerat în sterpicitatea vremurilor ce trăim.

Ultimele luni au făcut să se simtă tot mai puternică amenințarea comunismului

sovietic. Primejdia dela Răsărit, de dincolo de Nistru, din țara ce suferă cea mai nenorocită experiență cunoscută în istoria omenirii, nu este o glumă și nici un pretext de zăbanie vinovată.

Ea este o realitate ce înspăimântă.

În realizarea poftei de comunizare universală a înțenacțiilor la minte, comisarii sovietici, Basarabia le stă în cale. Și cu tot dinadinsul au pornit la bolșevizarea ei.

Încercării acestea, obrăjii lor ce nu știu să roșească, li se cuvine o palmă zdravănă și usturătoare; iar ea nu e cu puțință decât prin unrea tuturor.

Conducătorii politici ai acestei nații, uite măcar acum măruntele interese de partid, unească-se în suflarea întregului românism, ca stâncă de neclintit să stea în calea furtunii ce se vestește năpăstuiitoare.

Să uite vremeliția. Să ghicească și să slujească veșnicia ce e a celorla pe care nu-i cunoaștem și cărora le suntem datori.

Intărească-se în dorința lor bărbătească răsfolind memoriile Marelui Rege al cărui suflet stă deveghe la temelia acestui stat.

CONSTANT. ONU.

Bordei și Castel

*Când pe cer străluce luna cu luceferi și cu stele,
Făurit a fost să fie, lumi de basme prin castele:
Căci la masa verde «Domni» pe'nădele se răsfață
De-ale lumii bunuri toate, ce li-s date în viață.*

*Vinul curge prin pahare ca o mare neseacă
Veselină pe toți mesenii ce vorbesc dela olaltă.
Mai de-o parte «Demezele» și cu «Doamna cea de casă»
Răfuesc la cărți un «spodar» adunând comori pe masă.*

*Mai de margini în bordeiul singuratic de sub deal
Zace-o lume'n veci bătută de al sărăciei val.
Intr'un colț, lângă perete, într'un șfșenic mic și scund
Arde-un muc de lumânare, ca un duh de muribund.*

*Cei din'nuntru n'au pahare, n'au nici vin; nici chiar lumină.
Căci în toată'năperea, sărăcia e stăpână.
Ș'n mizeria adâncă, lungă, tainică, pustie
Grămădiți, «Sătui de foame» aștept moartea, să le vie!*

*Când pe cer străluce luna cu luceferi și cu stele
Făurit a fost să fie, lumi de basme prin castele!
Mai de margini în bordeiul singuratic de sub deal,
Zace-o lume'n veci bătută de al sărăciei val!*

Al. Chicioarăgă

Primăvara

Zăpada, diadema iernii—o cărei frunte o înșinge—s'a sters. Soarele, a reușit să străbată printre straturile de nori întunecoși și să salute cu fața palidă ghioceii și zambilele suave.

Luna e verde, iarba deasă și catifelată, o îmbracă cu un pluș persian, Murgurii plini, surdă pe ramuri și-și deschid sănul, sub sărutările termecătoare, ale zefirului șagalic și pribeag.

Câmpul e negru, de dunga brazdelor răsturnate de curând, răspândind un abur cald, primăvăratec...

E așa de frumos în crâng, sub tuțe și prin pomi! Mișunelele ne îmbracă cu parulul lor minunat, viorelele albastre ca cerul și cororii albi ca zăpada împodobesc cu măestrie, covorul, plin de poezie.

Parcă o mână nevăzută, călăuzită de o înaltă pricepere, le-a risipit pe ici pe colo, dă n-

du-le culori catifelte sub lumina lunii, și strălucitoare sub bătaia soarelui zămbitor, și această mână e a «Bunului Dumnezeu ce domină în totul.

Cerul, ca o mare de smarald, ne sorăde prin razele de safir ale soarelui și ne promite parcă mai multă îndurare, mai mult îndemul la muncă, mai mult dor de viață, de tot ce este bine și frumos...

Turme blânde de mioare, pasc iarba fragedă a câmpurilor mănoase, în timp ce copiii își povestesc și răd de păjanja babei Dochia din vechime, pe care a înămăjit-o zăpada, prin munți—fiind cu oile.

O! Timp frumos!.. Tu înalți sufletele peste culmile nepătrunse și natura reinviată, umple de parfum îmbătător, întregul văduh ce trimite până la ceruri, o mireasmă plăcută, spre lauda Bunului Creator!..

E. P

Hristos a înviat

*Nlși sunt pomii din ivadă, de a petalelor splendoare
Nlși și vșinii din coastă, argintați selpesc sub soare.
Ceru-i plin de blânde raze ce desmiardă-acest pământ,
In azurul lui se scaldă, împrejurul Celui Sfânt.*

*Impletit vol blânde astre, o cunună de scântel,
Alegeți plăcute raze și impletit trei câte-trei —
O cunună fără seamăn săvârșit toate 'ntr'un dor
Ș' impletind cântați de apururi, cântecul neperitor...*

*«Intr'o munte purpurie, cerul azi e'nvestmântat,
«Din mormântul cel cu streață, Cel Divin a înviat!
«Și peceți și lespezil grele, toate'n lătură s'au mișcat,
«S'a adevărit Cuvântul, căci, Hristos a înviat!..»*

*Dați acea cunună scumpă, Celui care s'a nălțat
Din mormântul mut și rece; și din morți a înviat.
Voi, popoare de tot felul, credeți tot ce vi se spune,
Căci Iisus era Cuvântul, și Cuvântul nu apune!*

Emilia R. Popescu

Țăranul român

Este nădejdea neamului, puterea și fala țării, este pătura sănătoasă din țara noastră. Țăranul român este cel mai mare în număr din locuitorii țării formând 80 la sută din populația ei. El biruște în lupte în vreme de grea cumpănă, țara la el apelează și acesta sare în ajutorul-i, făcând minuni de vitejie. Pe cei mai mari scriitori li vedem arătând în cele mai frumoase chipuri pe aceștia. Țăranul cu arma'n mână în zile de primejdie pentru patria lui, știe cu vrednicie să-și apere pământul lui scump lăsat de moși strămoși dându-și chiar viața pentru apărarea lui.

Nu mai țăranul român vedem că-și păstrează portul și frumoaiele obiceiuri strămoșești. El este

cel ce-și cântă cu drag doina în urma plugului tras de plăvanii lui dragi răscolind pământul din care scoate aurul atât de prețios.

În vreme de război țăranul român știe să spuie cu mândrie: «Pe aicea nu se trece»!

E păcat că nu se întrebuințează mai multă cultură pentru cei mulți de la țară și care au nevoie de mai multă lumină, mai ales aflându-se într'o țară liberă și bogată și ceia ce se face pentru el, adică puținul bine pentru țăran, este necomplet și pripit. Cu el țara nu pierde ci înaintează.

Avem peste 10 milioane țărani și cei ce îi vin în ajutor pe terenul cultural, sunt prea puțini.

M. Gh. Bălan-Buzeni

Copiii se speriară femeia, din așternut ridică capul, îl privi o clipă apoi izbucni.

— Tu? Tu? Ai venit? De ce ai venit? Să vezi că sunt bolnavă, că mă sfârșesc... că mor... c'am doi copii flămânzi și goi... cari trăesc cu te miri ce? Și femeia ridicându-se în capul oaselor o tuse seacă și înecă pieptul.

— Vezi—uite, uite sânge și-și șterse mâna înroșită de așternut. Asta e... asta e marea minune a lui Rabi al tău... vezi?

— Taci!..

— Vezi? Sărăcie goală și lăcie, în casă nu-i un codru de păine, ca pruncii să-și potolească oamea... datoria făcută prin vecini am plătit-o cu cele două capre, iar pământul, din ce mai câștigam abia, judecătorii l'au dat lui Ioss, că are copii și-l

muncește... Casa, nu mai este a noastră... tu crezi în el... Taci.

— El... dacă e așa mare, dacă e așa puternic dacă face minuni, dacă e fiul lui Dumnezeu, atunci de ce n'are grijă de tine și de-aj tăi? Uite-te... vezi... ce s'drențuit ești, n'ai sandale, barba și părul tău încalcat... ochii tăi lăucesc în fundul capului, neîngrijit, gonit, bărfit de toți, pândit, urmărit de judecătorii, care vor să-l prindă pe stricătorul de legi că... Voroa femeii se intrerupse de-odată. O spumă gălbuie, roșatică, lierse între buze, și într'un cuvânt de blestem, ce-i scutură mădujarele, își dete sfârșitul, căzând pe lăcier.

Cuvântul fariseului îi răsună în urechi:

— Douăzecișicini... Douăzeciș și șapte..

— A l... nu...
— Copiii tăi sunt pe drumuri l...
Nevasta ne'ngropată... de nu primești banii, te judecăm pe tine...
Douăzeci și nouă... Și fariseul îi șueră la ureche:
— Ce zici?
— Nu p...
— Trezeci... Trezeci... Ce mai vrei? Unde-i... Spune unde-i?
Zalele, cofurile se mișcară de nerăbdare.
— Trezeci... Unde-i?
Și Iuda înfricoșat privind statura înaltă a fariseului grăsun simțindu-se parcă în fața unei prăbușiri, clătânându-se ca un om beat, pierdut, rosti răgușit:
— În grădina măslinilor!..
— L'au prins...
— L'au judecat...
— Il răstignesc...
— Cand?
— Acum... Acum..

— Pe Impăratul Nazarine-nilor?
— Pe...
Și om cu om, cunoscut sau necunoscut—se oprea unul pe altul.
— Ai auzit?
— Da!
Schimba vestea cea nouă cu adaosuri, cu păreri proprii—amestecând în graba povestirii vre-o înjurătură scăpată, vre-un blestem sau vreo compătămire pentru cel încuștat. În cetele celor dornici de «nou», numai văzută; numai auzită, își îngroșau rândurile mai mult, din ce în ce mai mult cu răzbuțatori, cu o bișnuții clevețitori defăimători și cu mulți gură cască?..
— Convoiu!..
— Trece convoiu!..
— Feriți!..
Și ostașii romani cu sulifele

lor lungi îndepărtau mulțimea care se'nbulzea pe calea cea mare.
— Unde-i?
— Vine.
— Trece...
— Iată!.. și se făcu o tăcere.
— Iată!.. pe împăratul Iudeilor.
— Il duc la Golgota...
— Mărire Impăratului... isbucni batjocoritoare mulțimea:
— Mărire...
— Osana fiului lui David...
Ha! Ha!
— Vrem o minune...
— O minune...
— Phui! Phui! scuipară, îl loviră și asvărțiră în el, cu ce apucară la îndemână!
Fiul Domnului sdrobot își țara singur crucea.

II.

Se inoptase de-a binelea. O-

rașul, încetase lărmiuiala, iar pe drumul ulijelor strămte, luna, arar, mai desena stângaci câte-o umbră de om...
Fariseul, la vederea lui Iuda, cel cu un ochiu ceacă, în chilioara turnului de pază, se sculă dintr'un jilț, se apropie de masă, desnodă o pungă mare și începu să numere:
— Tine, un argint.
— Unul... abia șopti Iuda. Ochiul i se deschise lacom, mână în tremur îi era întinsă în așteptare. O umbră de milurii îi încolți în inimă. Ar fi vrut să-și tragă mâna înapoi. Mâna șe-dea întinsă.
Umbră părerilor de rău se șterse. Ce frumos era argintul neded, zimțuit... cum luca, era nou-nouț, în inserate părea un ochiu de lună,
— Unul... da! numai unul i-a

pus în palmă... Iuda gândi: și el fusese numai unul în lume, și-a avut numai un frate, un sfătuitor, un îndrumător, și a avut numai o dorință, de a fi stăpânitorul lumii pământene, numai unul... unul... el...
Fariseul numără:
— Doi...
— Doi... odată... numai doi... pe malul lacului Ghenizare... a stat de taină pătrunzând nepătrunsa n'țelepciune a învățătorului Iisus... doi... și a crezut de atunci în...
— Trei...
— Trei: Tatăl, Fiul și sfântul Duh, Iuda, vrea să ducă dreapta la piept, buze, frunte, în semn de închinare, dar simte arginții în palmă și ochiul ciacă se încrunță:
— Patru...
— În patru colțuri ale lumii

Biblioteca Agricolă

Noțiuni practice

Entomologia și Parazitologia Cerealelor
Bolile ConsumatoruluiAdm. Căpitan Ovid Constantinescu și
Medic Locotenent Dr. Alex. Binder

Preocupările în domeniul științii practice nu sunt prea asidue la noi.

De aceia lucrarea D. Căpitan Ovid Constantinescu: «Noțiuni practice de Entomologia și Parazitologia Cerealelor, Bolile Consumatorului», în colaborare cu Domnul Dr. Alex. Binder, este binevenită. Dealțul D. Ovid Constantinescu nu este debutant în literatura noastră practică. Intr-o serie de lucrări, a mai studiat principalele cereale: «Grâu», «Secară», «Ovăzul» și «Porumbul», atât pe latura lor agricolă, cât și în partea lor industrială și comercială.

Ultima D-sale lucrare, — Noțiuni practice de Entomologia și Parazitologia Cerealelor, Bolile Consumatorului —, este interesantă deoarece tratează o problemă importantă atât pentru agricultura românească cât și pentru consumatori.

În acest studiu după se se descriu într-o clasificare științifică diferitele afecțiuni din ordinea vegetală sau animală care pot atinge cerealele, tratează remediile lor și arată care sunt consecințele asupra patologiei omenești.

D-sa ridică cu această ocazie și chestiunea elementelor de nutriție și de acțiune asupra organismului omeneș, problema vitaminelor, — care aruncă nouă lumină asupra asimilării și funcției organice și deschide perspective de noi cercetări a elementelor componente în celula animală și vegetală.

Lucrările D. Ovid Constantinescu

nescu au această valoare practică de a face scurte monografii asupra cerealelor îndemnând pentru extinderea culturilor, selecționarea plantelor și raționalizarea comerțului de cereale.

În descurajarea agriculturilor datorită crizei prin care trece această ramură a producției naționale, — cu rădăcini mult

Căpitan Ovid Constantinescu

mai adânci decât terenul economiei românești, — pentru că în celelalte state agricole criza este și mai puternică și cu efecte mult mai grele decât în România, lucrările D. Ovid Constantinescu sunt un îndemnul și o speranță pentru noi.

Dr. I. TATOS

Asistent al cursului de Cereale de pe lângă Academia de Înalte Studii Comerciale și Industriale din București.

Cultură și unitate sufletească

Când flacăra năpraznică a marelui război s'a stins, am început să reparăm pustirile cumplitei dezastru. Orașele și satele peste cari s'a deslănțuit urgia, cu toată nemulțumirea ei înflorare, s'au ridicat din ruina fumegândă, obiectele de artă distruse au fost în parte refăcute și pe câmpurile sfărțite de obuze și stropite cu sânge, plugul pașnic trage brazda binecuvântată.

Dar marile suflete de Români, văzută-au că în casa mare a neamului întregit, mai este întinerit, neînțelegeri și putrejunie. Și acum zeci ani a început să apară în inima Ardealului desorbit, această foale românească scrisă în duh creștinesc. De atunci «Cultura Poporului» a tras brazdă adâncă în ogorul înțelenit al sufletului românesc.

Până în cele mai depărtate colțuri de țară, în cele mai sărăcicioase colibe, unde se găsește lume îndobitocită de mizerie, de necazuri și suferință, ziarul acesta a dus o rază de lumină și speran-

ță, un cântec de veselie. o pagină de evanghelie și a dor de minte și înălțare națională. Și zi cu zi, această foale a pătruns tot mai mult în sufletul poporului, ducându-i hrană neperitoare prin

cium și prefaceri, când gazețaria românească e atât de slabă, când vânturi de destrămare sufletească bat furios în lung și în latul țării și când la graniță s'aude mugind furtună, această foale puternic îndrumătoare, e o binecuvântare pentru neamul românesc. Fulgerătoarea spadă din vremuri de restriște a Marelui General Petala a fost transformată în gazețară pașnică dar cu o mai sfântă misiune în viața poporului nostru.

Dumnezeu să învrednicească pe strălucitul nostru General, iubitor de țară și îndreptător de caractere, să-și vadă împlinit frumosul vis de Mare Român și Bun Creștin. «Cultura Poporului» să-și sărbătorească multe decenii de muncă rodnică și dezinteresată, iar nouă românilor de pretutindeni, luminați și curății prin focul sfânt al iubirii de neam, să ne ajute Atotputernicul să fim un singur suflet românesc, garanție nemincinoasă în fața viitorului nepătruns și în fața dușmanilor năvalnici de peste hotare.

Pr. Ștefan Florescu-Frumoasa

Pr. Ștefan Florescu-Frumoasa

sfaturj sănătoase — frântură din sufletul celor ce scriu. De zece ani a fost sentinela neadormită la poarta sufletului românesc, de zeci de ani a fost aluatul frământăturii sufletului național, de zece ani seamănă cu hărnicie sămânța culturii, iubirii și înfrățirii și plivește neghina svărlită de cel viclean în țarina românismului.

În aceste vremuri de sbu-

Cina cea de taină.

O sărbătorire

Astăzi când se împlinesc zece ani de existență a unei loi ce a căutat o înfrățire caldă pentru toți câți au o simțire și o dragoste românească, când pământul în cele mai îndepărtate colțuri de plaiu a sunat slova plină de farmec, sfânta misiune, ne pătrundem de o sublimă admirație față de acei cari n'au pregătit o clipă în drumul lor spre ideal și au dus la înfăptuire o operă care va lăsa o urmă bine însemnată în istoria culturii scumpului nostru neam.

Născută în zile întunecate de frământările unui cataclism, isvorată din imperioasă necesitate ce se impunea, neapărat, această foale care modest s'a intitulat «Cultura Poporului» a ținut vie făclia ce ardea în bezna nedefinită a unor prefaceri radicale.

Ea s'a îndreptat spre miezul masei, acel aluat ce trebuia pus în forme solide, pregătit pentru înțelegerea marilor acte ce s'au săvârșit în ultimii ani.

S'a adresat tuturor celor ce au voit să priceapă și să ia seama, cerându-le o clipă de ascultare, murmurând zilnic un refren plin de înțelepciune ca un

bătrân plin de slăt; «Voește și vei putea».

N'a cunoscut luxul marilor reclame; nici n'a cerut. Drumurile ce le-a bătut răscolind și înlăturând fărânciua și desertăciunea, au rămas în urmă presărate cu o dără de adâncă înțelepciune.

D. I. Dogaru

Piedicile ivite în cale le-a înlăturat cu răbdarea, aceea prețioasă floare ce duce orice lucru bun la sfârșit.

De aceia, astăzi ce-i ce-am urmat brazdele trase în lanul unui deceniu, suntem bucuroși și putem cântări cu modestie greutatea recoltei culese.

D. I. Dogaru.

trebuia să fie răspândită credința cea nouă... în cele patru colțuri trebuiau să plece propovăduitorii...

— Cinci... Predica de pe munte... Isus poruncește să fie îndestulat întreg poporul, care venise îngăduind foamea, să-i asculte cuvântul, cu 5 pâini și...

— Șase...
— Atâtea vase cu apă au fost la nuntă din Cana...

Că puternică a fost minunea lui Iisus.

— Șapte, opt, nouă...
— Nou... cele nou fericiri propovăduite...

Iuda se înfloră...
— Zece, unsprezece...

— În Corabia fără cârmă și vasele în mijlocul furtunii...

— Doisprezece...
— ...S'a împlinit cu El, când a venit pe valuri și când a po-

runcit furtunii să neceteze și valurilor furioase, să tață!

— Treisprezece...

Iuda se cutremură... Era al treisprezecelea apostol. Ochiul îi ard în orbite, dinții clănțănesc. Nu mai aude numărătorea, nu mai vede ochiul ceacăr așintit să nu greșească și nici nu simte mâna întinsă, nici podul palmei făcut cauc, s'adune arginții, prețului vânzării.

— Patrusprezece, cincisprezece... optsprezece nu ține socoteală, pământul pare că se învârtește cu el, tot sângele i s'a coborât din față, și trupul parcă e gol ca o tulpină de soc.

— Douăzeci și unu... douăzeci și trei și cincii...

Picioarele-i tremură, broboane de sânge i-au eșit pe frunte.

— Douăzeci și nouă... treizeci... Iuda galben, închise pumnii

și deschise, cântări eu ochii argintul dar, când ridicându și capul își asvârli întâmplător privirea prin fereaștră, afară, văzu Golgota uriașă, singură și în seninul nopții, cele trei cruci...

Holbă ochii, măriți de spaimă, se apropiie de fereaștră să vadă mai bine, pumnii i se deschise, argintul lucitor — ca o ploaie de lună — se rostogoli, se răspândi pe mozaic, căută un spirinț pe alături, și se prăbuși ca un bolovan.

Fariseul cel cu numărătorea și cu un ochiu ceacăr, răsedolofan și se depărta cu pași de om cuminte, ca după o treabă sfârșită cu bine.

Povestitorii, în urmă, au împuțat întreg orașul cu veteșă că târziu de tot, în toiul nopții, Iisus, s'a dat jos de pe cruce și amestecat cu aerul din fire, ca

...Se toarce firul vieții din caelul vremii, lăsând în urmă doar lumea amintirilor felurite, cari vreedată trecând prin fața minții te-ar face să retrăiești un moment, ceace ai petrecut.

Alteargă anii unii după altul, aducând fiecare câte ceva din magazinul noutăților.

Așa fericitul au 1920, ne a adus ziarul, «Cultura Poporului», o floricea mirositoare, o mână mai mult milostivă, chemată să mângâie sufletele robite și să le arate adevăratul drum pe care mergând să nu se rătăcească.

Nu mai căți-va oameni la început, cunoscând roadele marelui război, s'au pus în slujba neamului, și zece ani în șir au lucrat pe ogorul însângerat al Patriei, dând tuturor sfaturi binecuvântate, reînviind și sufletele împietrite, cari de mult nu știau ce fac și unde merg.

Alexandru Vâlceanu

o boare, a plutit până la casa vânzării, a intrat prin fereaștră a ajutat pe Iuda să-și ridice trupul mototol de jos și i a napoiat sărutul iertându-l.

Iar, cărturarii și fariseii, n'au desmirțit această întâmplare ci au mai adăugat că «Împăratul Nazarinilor ridicându-i pe Iuda l'a dus de i-a arătat locul și pomul unde după câțva timp a fost găsit spânzurat»...

Cesar Pruteanu

Cercetați prezentul, judecați prezentul și înarmați-vă pentru viitor.

Munca cepusă de Generalul Nicolae Petala, omul cu vădită energie și pricepere, tăcut, hotărât și dibaci, nu poate fi prețuită cu toate comorile existente. — Este ajutat de Arhim. Scriban, care împodobește cu scrisul său fiecare număr al ziarului, de Diac. Fusu, cel ce luptă pentru triumful adevărului și întronarea binelui, înfierând pe cei nepăsători; de Baba Vișa (D-na Smara) cea slătioasă, cu alțițe și bibuliri, care mângâie pe Zojița ei (marea mulțime) cu povești măestrite în care se oglindește trecutul neamului nostru, — punându-ne în față scăderile prezentului de care să ne păzim, și încă alte energii înțelegătoare, s'au pus la lucru împărțind din lumina lor și celor ce n'au.

Astăzi, după zece ani «Cultura Poporului» a pătruns și în cele mai îndepărtate unghere întunecoase din toate colțurile țării și peste hotare, departe în America la frații noștri, care o iubesc ca și ochii lor, fiindcă aci găsec lucruri frumoase de pe locurile părăsite.

E un mărgăritar de care nu ne putem despărți, o făclie ce nu se stinge la ori-ce adiere a vântului turbat, cu păreri șovăelnice, ci din contra se aprinde mai tare luminând cărarea celor pierduți.

...Zece ani... un trecut glorios... cercetați l amănunțit voi înțelegătorii vremii, judecați prezentul și înarmați-vă pentru viitor, — ca să puteți lucra mai departe cu aceiași dragoste, pentru ridicarea neamului Românesc, acolo unde trebuie să fie.

Cu Domnul înainte...

Alexandru Vâlceanu

La zece ani

*****

Întinerirea cel mare este din spre ziuă, dar după întinerire, se ivește la răsărit strălucind pe după piscuri aurora. Lumina intră în lupta cu întinerirea. Valorile negre încep să se risipească, aurora crește, cuprinde piscurile, dealurile, valea și printre nouri scânteietor strălucește luceafărul. În curând orizontul s'aprinde în flăcări... De dincolo, din alte țări, din alte grădini, de pe alte țărături, răsă e bătrânul soare, care cu razele lui de foc vine să încălzească pământul, să desmorțosească mugurii, să sărute florile timpurii de primăvară...

A călătorit prin alte țări, a trecut peste alte ape, a încălzit

valul nu mai doinește și pădurea doar foșnește tăcută în adăncuri...

Cum începe să se risipească întinerirea, pământul rein-iază privityhetoriale cântă, lumea se trezește din visuri, pădurea se clatină la adierea vântului ușor, florile răspădesc parfumul îmbătător...

Totul începe o altă viață lăudând Atotputernicia lui Dumnezeu.

În sufletul omului este și întinerire și lumină.

Dacă lumina binefăcătoare a Culturii, după o vreme oarecare a isbutit să înprăștie norii întinerirei, în sufletul omului este numai viață și nimic nu este mort...

În sufletul poporului românesc este și întinerire și lumină. De veacuri e s'a bucurat mai mult de întinerire de cât de lumină. Acest popor atât de sbuciumat, care a trecut prin atâtea vremuri grele, trebuie ridicat.

Acestui popor îi trebuie cât mai multă lumină și această nu o poate căpăta decât prin cultură făcându-l se o instrucțiune și o educație sănătoasă ca la alte popoare.

Dumnezeu a călăuzit această foale purtătoare de lumină, un deceniu.

De zece ani acest opaț se duce acolo jos, la coarnele plugului să lumineze pe plugar; apoi să lumineze pe militar, făcându-l să-și iubească mai cu foc țara, neamul și moșia. Această foale este lumină. Dumnezeu s'o duca mai departe ca să poată lupta cu prisosință îndepărtând întinerirea și făcând să sălăsluiască lumina, căci ea este o rază din razele binefăcătoare ale Dumnezeului.

Pr. Dem. Niescu-Palanca

De zece ani acest opaț se duce acolo jos, la coarnele plugului să lumineze pe plugar; apoi să lumineze pe militar, făcându-l să-și iubească mai cu foc țara, neamul și moșia. Această foale este lumină. Dumnezeu s'o duca mai departe ca să poată lupta cu prisosință îndepărtând întinerirea și făcând să sălăsluiască lumina, căci ea este o rază din razele binefăcătoare ale Dumnezeului.

Pr. D. Niescu-Palanca.

BEȚIA

Pe lângă beția alcoolică, care se practică mai mult de persoanele ajunse la majorat, mai cu seamă de bărbați, — mai sunt și alte feluri de beție, care se practică cu patimă de minori ca și de majori, fără deosebire de sece, situație sau grad de cultură și anume:

1) Beția cuvintelor și expresiilor urâte și necuviințoase (in-

Stan G. Perșinaru

jurături, Jurăminte etc. etc.) care se spun și se fac sub formă de glumă și sub formă serioasă. Alcoolul are anumite locuri pentru desfacere, dar această beție se practică în tot locul și în toate ocaziile. Nu mai spun de persoanele ajunse la majorat, dar priviți ce fac copiii pe maidane, pe câmp, pe străde, prin atelierle la Școală chiar! Această beție o moară sufletele abea născute!

Din cauza ei, a perit respectul de cel mai mare, de lege, de bunul public și al altuia, de lucrurile sfinte, de Dumnezeu!

2) Beția luxului. Câte femei se perd, câte căsnicii se strică, câți copii rămân nenorociți, câți oameni se sinucid și înlundă închișorile, pentru satisfacerea acestu- vițiu? Este proba cea mai bună de ce poate aduce acest fel de beție. Priviți la sate, — băncile sunt ticsite de datornici pentru lux! Câte tinere mai sunt fără iuste până la genunchi, fără pantofi de lac și ciorapi de mătasă? Unde mai sunt ăle cusute cu arnici, zavelice și scurteicile cu fața toarsă din lână?

3) Beția politică. Aceasta le are pe toate, — alcoolul, cuvintele și expresii urâte, incurajarea urii, minciunii, lenei, hoției, omorurilor, desnaționalizării poporului, secționării și străimilor. Uitați-vă spre sate; e o jale!

Nu mai sunt părinți, frați, rude prieteni, învățători, preot, autoritate, Școală, Biserică, lege! Vrajă și dușmănie! Socoteli peste socoteli, planuri peste planuri, dar în schimb, noroi în casă!

Nici o rază, nici un semn de îndreptare.

Încercăm răzleți să mai îndreptăm ceva, dar glasul nostru se perde în haos! Cred, că mulți ne aduc laude cu cuvinte din cele arătate la punctul 1 de mai sus.

Stan G. Perșinaru

Eugen Lungu

nostru. Bun gând le-a dat Dumnezeu, căci de atunci și

Eugen Lungu

nostru. Bun gând le-a dat Dumnezeu, căci de atunci și

Eugen Lungu

Eugen Lungu

Eugen Lungu

Eugen Lungu

Eugen Lungu

O muncă în sărbătoare

Năzuința unui popor ca și a unui om, este ca în cursul vieții sale—între altele—să fie liber, în bune raporturi cu cei dinprejur, și luminat în sufletul său.

Această tendință a avut-o și continuă să aibă poporul nostru, dela începutul existenței sale pe pământul, ce din veacuri îi aparține.

mântul nostru scump—, flacăra culturai o simțim că ne luminează mai mult sufletul, rămânând să întindem și mai mult legăturile cu cei ce ne înconjoară.

Ori, această preocupare a unui popor, nu se realizează mai ușor și mai trainic de cât prin cultura, pe care trebuie să și o însușească în cât mai mare grad.

Cultura a fost ținta ziarului nostru, răspândit în toate unghiurile țării de acum zece ani și până azi.

Pe acest drum, cu flacăra în mână, slujitorii săi au mers de un deceniu, în pătura rodnică a poporului nostru.

Suflet a pus ziarul «Cultura Poporului» pentru sufletul poporului său harnic în ogorul său, credincios patriei și binevoitor celor din jurul lor, de orice neam ar fi el.

Fie dar, ca în această clipă de sărbătoare a unei munci neprecupețite de zece ani pe ogorul scump al neamului nostru, să ne îmbărbătam pentru munca îi viitor dela drumul cu folos ce l'primim că l-am parcurs, cu nădejdea, că lumina câștigată, va lumina și mai mult calea, ce de acum ne așteaptă.

C. ROTARU

Niță și Lina Corcoduș sunt o pereche de soți harnici ca orice Musceleni ori Dâmbovițeni (Dâmbovițeni) După ce au sfârșit de semănat ovăzul și orzul și au pregătit ogorul pentru porumb, au pornit de acasă încărcăți de scoarțe și costume naționale, unele lucrate—peste iarnă—de chiar mâinile Liniei, altele cum-părate sau luate pe credit de pe la consătențe, ca să le vândă cu un preț oarecare, din care să aibă și ei folos.

Au apucat drept spre Moldova de sus și, a doua zi de dimineață trenul i-a lăsat într'un târg cu mai multe fabrici de cherestea.

Aici credeau că o să-și desfacă marfa, în scurt. Cu cele aduse acoperită și împodobită un grăi lung din strada principală a târgului. Dar, pela fabrici nu auziră nici un zgomot și nu văzură nici o mișcare.

— Ce Dumnezeu, fabricile de aici nu lucrează? întrebă Niță pe un trecător.

— Da, criza cea cumplită s'a abătut și pela noi!

— Am înțeles!.. Apoi, la rea moară am dejugat, neavastă.

— Ce-o da Dumnezeu, bărbate. Astăzi vom vedea dacă balta are pește.

Lina se așeză pe scara unei case din față ca să păzească marfa și să aștepte mușterii, iar Niță se duse să caute o gazdă. O și găsi și se'ntoarse lângă jumătatea lui.

— Ei ai vândut ceva?

— Nu s'a arătat încă nici un doritor de lucruri românești și, cum văz, orașu-ăsta e copleșit de străini.

Toată ziua au stat, la stat. Au vândut o singură scoarță și abia fără mult câștig.

Spre seară, riște doamne se opriră, cercetară scoarțele pe amândouă părțile, își pustră ochii pe una și întrebă de preț.

În acel timp, la catedrala orașului începuse să toace.

— Ei spune, omule ce l'ei că-ți-am dat?

— Nu-mi da mâna conști, căci mă coastă mai mult pe mine, zic și zău!..

— Taci, intrerupe doamna!.. Creștin ești d-ta?

— Să iei numele lui Dumnezeu în deșert pe când preotul toacă de denie la biserică... Și se de-părțară.

— Aoleu, știi că are dreptate?.. Suntem în Postul Mare. Azi avem 2 Aprilie, Miercuri și cea dintâi seară de denie... Hai să strângem marfa s'o închidem în odăie și să mergem și noi la denie.

Tot păturind frumusele cele expuse, ambii soți se minunau cât de bune creștine trebuie să fie cucoanele acelea, care fără îndoială s'au dus la biserică.

Și n'au știut cum să fugă mai repede la gazdă să pună marfa la loc bun, să se scuture ceva- ceva și să plece spre Catedrală.

Înainte la mai văzură vre-o 2-3 perechi, care se'ndreptau tot într'acolo. După grai și chip i a cunoscut bine că erau Români creștini.

— Cam puțini, dar evlavioși ortodocși sunt în târgul asta!..

Au ajuns și ei, au intrat în Biserică, s'au închinat pela icoane, dar când și-au întors ochii roată împrejur, ca să se'ncline la lume după cum ni-i obiceiul au rămas uimiți. Biserica era aproape goală; numai vre-o 2-3 babe și nici una dintre cucoanele pe care le văzuseră.

După sfârșitul slujbei, ieșiră din biserică.

Lina zise.

— Se vede că prin apropiere mai e vre-o biserică. Hai s'apucăm pe strada asta, la stânga. Uite, colo, casa aia mare ce lu minată e.

Au pornit și s'au oprit în dreptul casei cu pricina. Perdelele erau lăsate. Înăuntru, li s'a părut că aud scârțăituri de lăutari.. Ce-o fi Doamne, aici?

Dorința de a afla ceva-ceva din taina ascunsă în a-rea casă luminată ca ziua, îi făcu să se uite prin crăpătura de la ferăstrău.. Ce văzură?

La unele mese boierii jucau cărți pe bani, deavalmă cu cucoanele mai în vârstă, tinerete și tinereți juăuau sălbaticile jocuri de moda nouă; altele și alții la o masă mai prelungă, cu tacă-muri și băuturi pe ea, îndopau de zor la sarmale și sugeau la pahare, ca și cum n'ar fi mâncat nici odată niște asemenea bună-tăți gustoase. Poate că pela ca-sele lor nici gospodiniile și nici bucătărele nu știu să facă sarmale.

Printre cei dinlăuntru au văzut atât cucoanele care tocmai scoarța, cât și pe cele ce se'ndreptau spre biserică.

— Le vezi, neavastă, ce fel de creștine evlavioase au fost acelea?.. Și suntem în Postul Mare!

Preotul, prin toacă și dăngănit de clopot i a chemat la denie, iar ei au nemerit în... biserică lor, care, uite colo că se cheamă «Club».. dar care s'apropie de altarul lui Scaraoachi.

— Creștini de moda nouă; ce poți să le faci, dacă le îngăduie așa ceva prea cinstitele fețe bisericesti. Nouă nu ne rămâne decât să le zicem: Iartă! Doamne că nu știu ce fac și-i ferește de vre-o criză și mai mare, căci precum vedem au și pornit spre calea patrii.

— Hai neavastă acasă, că nu avem de ce să mai dăm printre niște asemenea ferisei lăzarnici.

Și bieții Niță și Lina, cu cei dintâi tren de dimineață, au și pornit să-și cerce norocul aiurea.

Serafim Ionescu

După zece ani

În anul 1920, în Clujul românesc, o mână de cărturari însu-flejiți — în frunte cu d. General Nicolae Petala — a dat viață gazetei «Cultura Poporului», care avea să fie, vreme de zece ani, foaia culturală, cea mai citită de poporul românesc.

Două mari fapte s'au înfăptuit la Cluj, acum zece ani: S'a înființat Universitatea românească pentru instruirea viitorilor cărturari de elită ai culturii românești din inima Ardealului și a ieșit la lumină «Cultura Poporului», foaie culturală, îmbrăcată în cea mai curată haină românească, pentru mulțimea cetitorilor din satele și orașele Țării noastre.

«Cultura Poporului» a întâmpinat multe greutăți, însă, senină și plină de îmbărbătare, este hotărâtă să-și dea tot tributul de jertă curată, până la slârșit. Legat adânc sufleteste de această gazetă, «ca un fecior cu-minte de mama sa», mă gândesc mereu la o cât mai mare răspândire și la o cât mai temei-nică sprijinire a foii.

Din inima Ardealului a pornit această gazetă, în paginile căreia cărturarii universitari dela Cluj și-au așternut gândurile alături de scriitorul C. Cehan Racoviță, alături de gândurile cărturarilor dela sate și orașe.

Cei din inima Ardealului să nu uite, că dela Cluj «Cultura Poporului» — facia de sănătoasă

propoveduire culturală — a plecat la București, în inima Țării noastre, unde străjuiește ca un vultur cultural, ce simbolizează unitatea culturală, religioasă și națională a neamului românesc.

După zece ani de gazetărie cinstită, avem o caldă rugămintă: «cărturarii dela Cluj și din celelalte centre universitare să nu uite de «Cultura Poporului»; s'o

N. C. Munteanu Muntmar

sprijine — ca și altădată —, cu mai multă însuflețire, pentru binele poporului român în slujba căruia, noi cei dela această foaie muncim de o decadă, în frunte cu d. General N. Petala, care a știut — prin această foaie — să înfrățească înțelepțește cultul patriei naționale, cu naționalismul culturii românești..

N. C. Munteanu Muntmar

Căpitan C. Rotaru

Multe pedici a avut însă de îndurat în decursul vremurilor mergând spre atingerea țintei sale.

Greutățile au fost mari, dar peste multe a trecut. Și acum, cu cât vremea trece, cu atât ne apropiem de țintă, iar obstacolele rămân din ce în ce mai mici în calea vieții noastre. Căci, libertatea ca stat—ne-am câștigat-o pe pă-

Hristos a înviat!

...ne vestesc bisericile noastre în miez de noapte. Toaca și clopotele bisericilor, ne cheamă iarăși de a lua parte la cea mai frumoasă și mai mare sărbătoare a anului, spre a asculta cuvântul slânt. E Invierea Domnului, e sărbătoarea sărbătorilor. După postul cel mare, avem Invierea, zi stântă și îmbucurătoare pentru creștinism.

Toți serbează, toți se veselesc totul reînvie, sufletele se înmoaie, iar oamenii îmbrăcați în haine de sărbătoare vin pălcuri la bisericile lor. În toate părțile domnește voia bună.

Hristos a înviat, după ce mormântul său a fost pecetluit, în-tărit fiind cu soldați de pază, ca nu cumva să fie furat de ucenicii Lui. Însă un somn greu îi stăpănea pe ostași; iar pe la miezui nopții un cutremur mare se făcu și o lumină se lăsa ca ziua, soldații îngroziți de aceasta au căzut cu fețele la pământ rămânând ca trăsniți. Un inger îmbrăcat în veșminte albe se arătă deasupra mormântului, ridică peatra și o minune: Mântuitorul se arătă viu

eșind din mormânt zdrobind moartea.

Hristos a înviat după ce a fost bătut și spânzurat pe cruce din porunca Fariseilor și cărturarilor, fiind vândut pe 30 de arginți de către Iuda Iscariotea, nul, care după această faptă s'a spânzurat.

Hristos a înviat în miez de noapte. El pentru noi s'a chinuit pe cruce. El a murit pe cruce pentru păcatele lumii pe care le-a spălat cu sângele Său scump jertlindu-L pe cruce. Chinuitorii Lui i au pus cunună de spini pe cap, ba încă L-a silit să ducă și crucea până la locul de răstignire. Și pentru ce a suferit atâtea chinuri? Pentru că ne-a iubit, pentru cuvântul Lui adevărat, pentru dragostea Lui cea adevărată față de noi.

Hristos a înviat întărind dreptatea, nădejdea și credința noastră, arătând lumii că este plin de adevăr cuvântul Lui, că este adevărul și viața că nu este cuvântul Lui al unui om ci însuși al lui Dumnezeu.

M. Gh. Bălan—Buzeni

La zece ani

Zece ani de existență pentru o publicațiune periodică la noi—este un succes, o isbândă culturală.

Începutul și însuflețitorul el este un mai mare al oștilor, care—s'ar părea, că nu poate avea nimic frățesc

CRIDIM

al cuvântului—deși nu face versuri.

Pe cât îl știu—sufletește —este o inimă de aurul cel mai lămurit. Toată filința lui este idealism clasic. Totuși, mă'ntréb de multe ori, cum a putut s'o ducă cu publicațiunea aceasta — până astăzi. Rămâne o taină cu tot idealismul lui de aur și cu toată energia lui de bronz.

CRIDIM

Gânduri---rânduri...

Cei mai mulți dintre noi, neștiind ce-i Răbdarea, au înlocuit-o prin Post.

Plânsul, ne însoțește și'n ferice și'n nenorocire.

Un Rege trebuie să se mulțumească ades numai cu celace vede pe ferăstrău.

Gh. Nedelea

Evlavioși

Cum stăm cu sănătatea?

De 10 ani se străduiește gazeta noastră să semene binele în casele unde ajunge și n'a trecut număr fără ca ea să nu dea sfaturi pentru păstrarea sănătății.

Se cuvine deci să vedem cum stă poporul nostru cu sănătatea după 10 ani de la sfârșitul marelui război și după tot atâția ani de când semănăm și noi sfaturi pentru păstrarea sănătății.

Țăria unui neam stă în vigoarea, în sănătatea fiilor lui, de aceea se cuvine să ne bucurăm că și poporul nostru a început să-și îngrijească sănătatea.

Istoviți de necazuri și roși de boli erau acum 10 ani, azi fețele flăcăilor și fetelor noastre, sunt din nou pline de sănătate și viață.

Copiii, cari mureau aproape 3 sferturi din căși se nășteau, în primii ani după război, azi cresc sănătoși și se înmulțesc în casele sătenilor noștri și ceva mai puțini în alc orașenilor.

Mortalitatea copiilor mici este și azi destul de temută la noi, dar e mult mai mică în anii din urmă.

Boile grozave care rod neamurile la rădăcină, «oftica, sifilisul (sringhea) și alcoolismul», sunt în descreștere. Medicii noștri, harnici și iscusiiți că au atras

laudele lumii întregi, ajutați de

Dr. N. Glăvan

toți oamenii de bine și de gaze.

ZECE ANI

Cu acest număr, «Cultura Poporului» pășește în al unsprezecelea an de viață; își numără încă un an de existență.

Dem. Dașoveanu

Cu acest prilej, rugăm pe bunul Dumnezeu ca acest an să fie de bun augur pentru mulți alți ani ce au să-l urmeze, iar «Cultura Poporului» să ducă marea lumină binefăcătoare până în cele mai îndepărtate colțisoare ale țării.

În orice cămin, să răsune voios slova acestei foi.

Noroc și viață lungă conducătorilor, colaboratorilor și cetitorilor acestei foi.

Dem. Dașoveanu—Carpen

tele cari s'au pus în slujba neamului, s'au aruncaț cu tot curajul în lupta contra acestor mo-limi.

Azi avem spitale multe numai pentru bolnavii de oftică, unde sunt bine îngrijiiți și unde se vindecă. Poporul să nu le ocolească de câte ori are nevoie de ele.

Echipe de medici și studenți cutreără cele mai îndepărtate văi și dealuri și dau sfaturi și leacuri celor bolnavi de sifilis, iar Spitalele țării le sunt toate la îndemână, încât și acest duș-man este pe cale de a fi învins.

Contra alcoolismului s'au ridicat afară de medici, toți Prea Sfințiții Conducători ai bisericii noastre și stau cu toții de veghe ca răul să nu se mai întindă.

Într'un cuvânt putem spune că sănătatea poporului nostru este mai înfloritoare azi, decât acum 10 ani, când am pornit la lucru și de când dăm și noi sfaturi, în gazetă, pentru păstrarea ei.

Să fim cu credința în dumnezeu și cu urechile la toți cei ce ne slătuiesc de bine, fie prin scris fie prin vorbă, și peste 10 ani, când vom sărbători împlinirea celui de al 2-lea deceniu de viață al gazetei, vom putea constata fapte și mai îmbucurătoare ca cele de azi.

Dr. Glăvan

Asistent Universitar

In pragul celui de al 11-lea an

Uite-se ori cine în urmă, cu 10 ani! și amintească-și, rând pe rând, toate câte au trecut odată cu acești, 10 ani!! Un șir de mari evenimente în istoria omenirii, în viața poporului nostru.

— Hai neavastă acasă, că nu avem de ce să mai dăm printre niște asemenea ferisei lăzarnici.

Și bieții Niță și Lina, cu cei dintâi tren de dimineață, au și pornit să-și cerce norocul aiurea.

— Le vezi, neavastă, ce fel de creștine evlavioase au fost acelea?.. Și suntem în Postul Mare!

Preotul, prin toacă și dăngănit de clopot i a chemat la denie, iar ei au nemerit în... biserică lor, care, uite colo că se cheamă «Club».. dar care s'apropie de altarul lui Scaraoachi.

— Creștini de moda nouă; ce poți să le faci, dacă le îngăduie așa ceva prea cinstitele fețe bisericesti. Nouă nu ne rămâne decât să le zicem: Iartă! Doamne că nu știu ce fac și-i ferește de vre-o criză și mai mare, căci precum vedem au și pornit spre calea patrii.

— Hai neavastă acasă, că nu avem de ce să mai dăm printre niște asemenea ferisei lăzarnici.

Și bieții Niță și Lina, cu cei dintâi tren de dimineață, au și pornit să-și cerce norocul aiurea.

— Le vezi, neavastă, ce fel de creștine evlavioase au fost acelea?.. Și suntem în Postul Mare!

Preotul, prin toacă și dăngănit de clopot i a chemat la denie, iar ei au nemerit în... biserică lor, care, uite colo că se cheamă «Club».. dar care s'apropie de altarul lui Scaraoachi.

— Creștini de moda nouă; ce poți să le faci, dacă le îngăduie așa ceva prea cinstitele fețe bisericesti. Nouă nu ne rămâne decât să le zicem: Iartă! Doamne că nu știu ce fac și-i ferește de vre-o criză și mai mare, căci precum vedem au și pornit spre calea patrii.

— Hai neavastă acasă, că nu avem de ce să mai dăm printre niște asemenea ferisei lăzarnici.

Și bieții Niță și Lina, cu cei dintâi tren de dimineață, au și pornit să-și cerce norocul aiurea.

— Le vezi, neavastă, ce fel de creștine evlavioase au fost acelea?.. Și suntem în Postul Mare!

Preotul, prin toacă și dăngănit de clopot i a chemat la denie, iar ei au nemerit în... biserică lor, care, uite colo că se cheamă «Club».. dar care s'apropie de altarul lui Scaraoachi.

— Creștini de moda nouă; ce poți să le faci, dacă le îngăduie așa ceva prea cinstitele fețe bisericesti. Nouă nu ne rămâne decât să le zicem: Iartă! Doamne că nu știu ce fac și-i ferește de vre-o criză și mai mare, căci precum vedem au și pornit spre calea patrii.

— Hai neavastă acasă, că nu avem de ce să mai dăm printre niște asemenea ferisei lăzarnici.

Și bieții Niță și Lina, cu cei dintâi tren de dimineață, au și pornit să-și cerce norocul aiurea.

— Le vezi, neavastă, ce fel de creștine evlavioase au fost acelea?.. Și suntem în Postul Mare!

mină, putem să afirmăm ca pe cea mai bună: ziarul «Cultura Poporului» care, iată, că după 10 ani de existență, se găsește astăzi 10 Aprilie 1930, în pragul celui de al 11-lea an.

A adus, an cu an — numai roadă bună și insuțită.

A adus săteanului, îndemnuri spre muncă, preoților, și învățătorilor adevăratele și iscusitele unelte pentru ogorul cel slânt,— la care numai preoții și învățătorii sunt chemați să-l lucreze.

Sub stindardul «Culturii Poporului» mulți discipoli s'au adunat, căci pe el stă scris: «muncă, cinste, credință și iubire».

Și acum, când cu 10 ani în urmă «Cultura Poporului» a fost: o sămânță căzută pe pământ bun, care a adus roade insuțite, și când ne găsim în pragul celui de al 11-lea an de existență, dorim și îi urăm cu toții și de acum înainte: mulți ani de viață și cu mult spor la muncă pentru ridicarea poporului nesătul încă de lumină.

de Th. I. Zaharia

LA ZECE ANI

Cultura poporului este una din cele mai însemnate condițiuni, pentru echilibrarea diferențelor de clase și unicul principiu pentru a realiza o democrație temeinică.

Poporul nostru nu are nevoie numai de îndemnuri de ridicarea bunei stării sale materiale și sociale, el are nevoie de răvnă de o ridicare a nivelului său intelectual.

Mintea sa sănătoasă și sufletul său curat, sunt destul de pregătite și prielnice, ca să-și apropieze și să asimileze progresul intelectual.

Dr. Glăvan

Asistent Universitar

Gânduri---rânduri...

Nu învinși sunt cei mai de plăns că învingătorii cari nu s'iu să-și păstreze Victoria.

Ziditorul în marea lui bună-tate a întocmit pe om, la început după chipul și asemănarea sa.

Pe cine să învinuim dacă noi de-alungul veacurilor, nu ne-am putut păstra decât chipul și nu și asemănarea.

Gh. Nedelea

Ziarul «CULTURA POPORULUI» și-a îndeplinit cu toată conștiința această misiune, răspândind și sădind timp de zece ani, învățători de toate ramurile, în straturile poporului.

Felicitând ziarul «CULTURA POPORULUI» la împlinirea

Maria Balulescu

acestui deceniu de muncă rodnică, îi urăm mulți ani înainte în nestrămutată stăruință, a îndruma și a învăța poporul în graiul și pe înțelesul său spre această cultură bogată.

Maria B. Balulescu

Președinta Uniunii femeilor române.

A înviat?.. FUIOR (8-a urmare) Informații ZECE ANI

An de an, de aproape două mii de ani, se așteaptă cu evlavie și senină bucurie ziua Învierii Celui ce, cu moartea pe moarte călcând a dăruit viață celor din morminte, și a mântuit o lume de pericune.

Câtă poezie și cât farmec de viață în aceste zile... și Doamne cât adevăr al vieții și dăttor de viață, se cuprinde într'ansul! Ce adevăr profund și sfânt și ce mulți îl preamăresc cu inima... îndoită!

Simt și ei că-i adevăr la mijloc și nu minciună, dar nu au curajul să-l mărturisească...

Cristos a înviat el însuși din mormântul cel de piatră și a înviat o lume întreagă din nebunia și mândria cari o cuprinsese din neștiința lor.

A înviat o lume de sub ruinele sofismelor ce o omorâse, ce o îngropase de vie. Gândiți-vă numai la toată prăfăria morală în care se îneca civilizația elină, gândiți-vă la agonia, sub aparență de sănătate, de progres și de mărire, în cari se sbătea civilizația Romei, ajunsă la epoca aceea de necredință și moralitate generală, cu doctrina «panem et circenses».

Popoarele, lipsite de orice reazim moral, cu moartea în suflet, arse de setea unei credințe, pentru că au înțeles repede, au primit cu evlavie Evanghelia lui Hristos, a adevăratului Mântuitor.

Mântuitorul le-a dat putința unei armonii a sufletului omenesc, El ne-a desvâluit adevărata fire a lucrurilor în lume.

Dragul meu cetitor, poate că faci parte din imensa clasă a necredincioșilor, poate că însuși nu crezi că a înviat Hristos? Știu că vrei să zici, ca Toma: «Dacă nu voi fi văzut în mâinele Lui semnul cuielor și de nu voi pune degetul meu în locul cuielor, și de nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede». Ea însă te încredințează că, dacă nu vei crede, cele-ți voi arăta mai jos, nu vei crede nici dacă Hristos și s'ar arăta în persoana...

Hristos nu are nevoie să se arate fiecăru om în parte spre a-l convinge de necesitatea mântuirii. El a făcut aceasta odată spre mântuire, pentru întreaga omenire.

Ascultați ce mărturisește cea mai adevărată, cea mai sfântă carte din lume, pe cari, cu cât vom adânci mai departe planul acestei cărți arhitecturale, cu atât vom rămâne mai uimiți în fața tainelor nebănuite, cari dovedesc învierea lui Hristos.

«Iar târziu Sămbătă, când se luminează de ziua întâi a săptămânii, veni Maria Magdalena și cealaltă Marie să privească mormântul. Și iată se făcu cutremur mare; — căci îngerul

Domnului pogorându-se din cer și venind prăvăli piatra și sta deasupra ei. Și înălțarea lui era ca lumina de fulger, și îmbrăcămintea lui albă ca zăpadă. Și de spaimă, păzitorii se cutremurară și fură ca morți. Iar răspunzând grăi femeilor: nu vă temeți voi, căci știu că pe Iisus, care lu răstignit îl căutați. Nu este aici, căci s'a sculat după cum a spus, veniți, vedeți locul unde era pus. Și repede ducându-vă, spuneți ucenicilor lui că s'a sculat dintre cei morți și iată merge înainte de voi în Galileea, acolo îl veți vedea. Iată v'am spus, și plecând ele repede dela mormânt, cu frică și cu bucurie mare alergară să vestească lui, și când se duceau ele să vestească ucenicilor Lui, iată Iisus le întâmpină grăind: Bucurați-vă. Iar ele apropiindu-se, apucară picioarele Lui și i se închinară. Atunci Iisus le grăi: Nu vă temeți; ducându-vă, vestiți fraților mei că plec în Galileea, acolo mă vor vedea». Mat. 28, 1-10.

Sf. apostol Pavel pomenește în epistola 1 cor. 15, 3-7 — «V'am dat în cele dintâi, aceia ce am primit, că Hristos potrivit scrip-turilor a murit pentru păcatele noastre — și că a fost înmormântat și că a înviat a treia zi, potrivit scrip-turilor, apoi se arătă lui Chifa; după aceea celor doisprezece, în urmă se arătă deodată la peste cinci sute de frați, dintre cari mai mulți sunt rămași până acum, iar unii adormiră».

După aceea se arată lui Iacob, în urmă tuturor apostolilor». După ce atâția ucenici văzură pe Iisus — cu ochii lor, după ce după înviere, aținseră mâinele Sale și coasta Sa, apostolii toți, s'au încredințat de adevărarea celor zise mai dinainte în lege și despre cele zise de însuși Iisus.

Mântuitorul Hristos, prin viața Lui cea sfântă și moartea Lui nevinovată, prin jertfa sângelui Său, «a vrut să dea o pildă» întregului neam omenesc, și a dat o învățatură și pilda Lui ne a încheșat și nouă neamul și ne-a făcut ce suntem azi în lume, O Românie-Mare și puternică; un popor creștin, deosebit de altele cu răvnă adâncă de a-și păstra sufletul, cu dor de cultură proprie, Națională. «Căci ce folosește ca omul să câștige lumea întreagă și să-și piardă sufletul său. Marcu VIII. 36.

Să înălțăm deci gândurile și inimile noastre în această sfântă zi a Învierii Celui ce, cu viața Sa și moartea pe cruce, a plătit preț de răscumpărare pentru mântuirea noastră... Și cu sfânta convingere și mulțumire, din adâncul sufletului să strigăm: Adevărat că a înviat!...

Arhidiacon Evghenie Orghidan
Și la Patriarhie

Arhidiacon Evghenie Orghidan
Și la Patriarhie

Arhidiacon Evghenie Orghidan
Și la Patriarhie

Arhidiacon Evghenie Orghidan
Și la Patriarhie

Arhidiacon Evghenie Orghidan
Și la Patriarhie

Arhidiacon Evghenie Orghidan
Și la Patriarhie

Gh. Stănculescu

spune că are un mare rol, fiind socotită ca o enciclopedie, ce n'ar trebui să lipsească nimănui, mai ales săteanului nostru, care multe roade poate căpăta, datorită acestei gazete de un mare merit.

Aduc laudă „Culturii Poporului” și cu începerea noului an îi urez să meargă pe aceleași cărări frumoase pe care le-a apucat, ducând cu ea nectarul dulce și binefăcător în toate colțurile României Mari.

Gh. Stănculescu.

Leneșul *Mă iartă sunt greoi...*
Să-l port ai vrea și'n cărcă? Su-ți slab... n'o să se poată
Imi ceri prea mult, mai bine, mi-ai cere marea toată.
Să-ți-o aduc...

Setilă *O! Doamne!*
Leneșul *Te-ar îneca. — Să port*
In lume, toată viața un suflet, un om mori?
Setilă *Nu! Nu! mai bine spune povestea...*
Leneșul *Îți spun dacă*
Ai milă și mi-ai ample degrabă o bărdacă
Setilă *Ce vorbă: «o bărdacă»? Parc'ai avea neuns-.*
Leneșul *Gâtleju'—atâta apă cinci ani mi-ar fi de-ajuns...*
Setilă *Te-ai pus la joc cu șaga și drept să-ți spun nu mi place!*
Leneșul *Mi-este sete 'mi ară rărunchiu...*
Setilă *Te plâng... Te plâng, sărace!*
Leneșul *Fii bun... Vreau apă! Apă... Nu multă 'ntr'un urclor.*
Setilă *Poftim, cum cere dânsul par'că-i așa ușor*
Leneșul *Să-i duc la nas ciubărul... Dar știu, că le întrece*
Setilă *Din nas să mi se strâmbe că i caldă și nu-i rece*
Leneșul *Sărata-i...*
Setilă *Ai milă, o ploscă cel puțin...*
Leneșul *Curat ca o năpastă îți cade din senin!*
Setilă *Ai vrea să faci un bine și-ți cere mâna 'ntreogă*
Leneșul *E prost cine pe altul din groap'ar vrea să-l tragă...*
Setilă *Prietene te 'ndură... fă-ți pumni! Tăi cauc,*
Leneșul *Curge printre degete și nu pot să-ți aduc...*
Setilă *Un strop, un strop vreau numai...*
Leneșul *Ce bine ar fi să fie*
Vre-un om pe aici pe aproape, — un strop — să-mi dea și mie;
Setilă *Dar pentrucă nu este, pe nimeni nu aflăm*
Leneșul *Răbdând, cu suferința, eu zic să ne împăcăm.*
Setilă *Vreau apă...*
Leneșul *Taci! Ascultă: nu face gălăgie*
Setilă *E-un Vârcolac pe aproape și nu cred să ne fie*
Leneșul *Știi, tocmai...*
Setilă *Apă! Apă! Apă!*
Leneșul *(supărat) Ești încăpățânat.*
Setilă *Scoți omul din sărite...*
Leneșul *Mor! Apă's însetat...*
Setilă *Sst! Vine Vârcolacul!*
Leneșul *(tânguindu-se) El m'a lăsat de sete*
Setilă *Să pier...*
Leneșul *Atunci, ai grijă de piele, mâi, băte!*
Setilă *Vezi vrea să lupt cu dânsul? Să mă măsoar cu el?*
Leneșul *Nu! Nu! mai bine 'n tufe mă fac mai mițitel*
Setilă *Tu poji să strigi...*
Leneșul *Mi-e sete!...*
Setilă *Mă fac că dorm și gata!*
Leneșul *Vedeți vom cin' la urmă și-o căpăta răsplata...*
Setilă *(Intră ceata Voevodului Fuilor).*
Grăd. *Un glas de om...?*
I-ful Crai *Aș...*
II-lea Cr. *Iată oleacă de umbrar*
Grăd. *Un ceas de odihă i bună când cât de rar.*
I-ful Crai *Cutreeri tot pământul de-ți pare o pustie;*
II-lea Cr. *Nu-i casă; nu e lună; nu om să te îmbie...*
Grăd. *Vreu apă...*
I-ful Crai *Cine strigă?*
Setilă *Și fierrea s'a încins*
Grăd. *In mine: Apă! Eu sunt de Vârcolac, învins...*
Setilă *Dar cine ești?*
Grăd. *Setilă.*
Setilă *Setilă? Tu, în fiare,*
Craiu *Legat de zid?*
Toți *Setilă?*
II-lea Cr. *Priviți, ce 'nfățisare,*
Grăd. *Sărmanul!*
Grăd. *Bun prieten! O! E 'nduioșător.*
Fuilor *Vreți să l' bociți și nimeni nu-i dă vre-un ajutor*
Grăd. *să scape? Deslegați-l!*
Setilă *Așa!*
Craiu *Ne povestește*
Setilă *Cum s'a 'ntâmplat.*
Craiu *Acuma.*
II-lea Cr. *S'a dus?*
Setilă *Isi potolește*
Setilă *Arsura biet...*
Fuilor *(în fugă) De sete: n'aud; nu văd; sunt orb!*
Craiu *De mai lăsa Mărite, o gură doar să sorb*
Fuilor *Te du...*
Craiu *Să stăm o clipă*
Fuilor *Dece?*
Craiu *E bun popasul*
Fuilor *Sub spuza de arșiță îngreuiat ni-i pasul.*
Craiu *Nu-i timp.*
Fuilor *Atâta umbrel?*
Craiu *Să 'nving aș vrea, să 'nving!*
Fuilor *Vreau dorul, nerăbdarea 'n isbândă să le sting!*
Craiu *Crezi c'am plecat de-acasă așa în preumblare?*
Fuilor *Să mi minuneze ochii un nesfârșit de mare*
Craiu *Sau cerul mai fierbinte sau câmpul înrodit?*
Fuilor *Te 'ngeli... De cred și dânsii se 'nșal' ai auzit?*
Craiu *Dar...*
Fuilor *Ați rămas de-o parte cum n'ați rămas vre-o dată*
Craiu *Vă temeți? Și de cine?*
II-lea Cr. *Am vrea... Spun altă dată!*
Fuilor *Cum, n'ai nici îndrăzneala să-mi spuți și să-mi împarți*
Craiu *Din griji și din necazuri? Drumelnici!, nu-s frați?*
II-lea Cr. *Tu, tremuri...*
Fuilor *Câte-odată!*
Craiu *Da tu?*
Fuilor *O șovăeală!*
Craiu *Mă ține...*
Fuilor *Unde este trecuta voastră fală*
Craiu *Iar stema plină 'n scuturi cu ce v'o dovedeți*
Fuilor *S'o apărați, în lupte voinic să răboiți?*
Craiu *Dece-ți cerut să mergeți ca cinst'e 'nșeriți în ceată?*
Fuilor *A-ți fi rămas pe-acasă destoinici, la covată!*
Craiu *Sunteți viteji? Din gură! La luptă nu dați ghies?*
Fuilor *Purtarea voastră, multe îmi dă de înfeles.*
Craiu *Mă bizuam pe o mână de vrednici cu avântul*
Fuilor *Foos al tineriții — să sguuim pământul*
Craiu *Din temelii...*
Fuilor *Mărite! Eu taina, nu mi-o 'nchid.*
Craiu *Vorbește!*
Fuilor *Sunt ani de când ne mână amarnic, pribegia!*
Craiu *Cuvântul?*
Fuilor *Da! oricare ne-am face datorita;*
Craiu *— va urma —*

Din țară
La 10 ani dela sărbătorirea Ministerului Muncii. Că Ministerul Muncii a împlinit 10 ani viață, nu s'a uitat a se pomeni și a se sărbători. Dar că el și-a îndeplinit chemarea lui, asta se spune mai puțin. Căci iată ce allam: paza repaosului duminical care cade în grija lui, e mai batjocorit decât oricând. În Adevărul dela 8 Aprilie a. c., Citim că Duminică 6 Aprilie a. c. prăvăliile au fost deschise în Târgoviște. Sergenții de stradă care au spus nepăsătorilor să închidă n'au fost luați în seamă. Comisarii și sub-comisarii nu s'au mișcat pentru a deschide procese celor vinovați, Negustorii îndrăznesc, fiindcă Ministerul Muncii e paralitic.

Către abonații noștri. Intru cât mulți dintre abonații noștri nu și-au plătit abonamentul la această gazetă, nici pe anul care a trecut, da alții n'au plătit de 4 și chiar 5 ani, rugăm mulți, pe toți acei care n'au plătit, spre a face față tuturor cheltuielilor. Această fiind singura gazetă săptămânală cu o apariție foarte regulată și care nu trăiește de cât din abonamente, merită să fie sprijinită la timp de cetitorii săi.

Numai popă să tot fie. — Așa se cânta pe socoteala preoților. Erau arătați ca oameni ai traului bun, ca cei ce nu duc nimic lipsă, ca ceice iau «dela morți și de la vii». Se cânta așa, dar cântecul și adevărul nu e tot una. Mai cu seamă nu e acum. Preoții își primesc greu miile lor lefuli. În Adevărul de la 8 Aprilie a. c. citim despre plângerea unor preoți din jud. Dâmbovița «că nu li s'au dat lefurile dela 1 Ianuarie. Ce departe suntem de «numai popă să tot fie».

Pălării la jandarmi. — După unele știri, în curând, întregul corp de jandarmi, vor primi pălării în loc de capele. Pălăriile vor fi ca ale alpinilor italieni cu deosebirea culoarei, care pentru liezare grad va fi alta.

Cărți Reviste
Elementul esențial în artă. de *Sabin Anca*, profesor de liceu, Oradea 16 pagini, pe hârtie vecină, în cuvinte foarte documentate ne expune însemnătatea și însușirile artei în literatură. De cerut: Tipografia Diecezană, Oradea Mare.
Buletinul «Cărții Românești, Nr. 3, din Martie, 1930. Cuprinzând toate cărțile și revistele apărute în luna Martie, în toate editurile din țară. Prețul 3 lei. De cerut la Cartea Românească București.

Convocare
În conformitate cu art. 17 din statutele Asociației Creștine Ortodoxe «Patriarhul Miron» și pe baza procesului-verbal al comitetului central din 31 Martie a. c. toți membrii activi ai asociației creștine ortodoxe «Patriarhul Miron», sunt convocați în adunare generală ordinară în ziua de Duminică 27 Aprilie a. c., în Parcul Carol—Expoziție, Pavilionul Banat, orele 15 (3 p. m.).
La ordinea zilei: Darea de seamă a consiliului de ad. fie, Raportul comisiei cenzorilor, Aprobarea Bilanțului și descărcarea consiliului de gestiunea sa, Aprobarea Bugetului pe 1930. Alegerea consiliului de ad. fie conform statutului, Donația unui loc la Constanța, nouă din partea D. lui și D. nei Hagl Ștefan, Chestiunea construirii ateneului asociației. Modificarea și completarea statutului, Fixarea în linii generale a programului de activitate al asociației pe anul în curs și diferite comunicări cu privire la bunul mers al ei.
Toți membrii asociației sunt invitați să străduie a lua parte la această a treia adunare generală ordinară care privește consolidarea și îndrumarea pe viitor a asociației.

Ziarul Cultura Poporului, timp de zece ani, i-a cântat frumos poporului, d'aceia el a început să joace bine.
Poporul se știe că este ca o masă inertă, care vede printr'un singur ochiu și în hotărâri printr'un singur suflet.
Maxim Gorki și Tolstoi, duseră poporul rus de răpă.
Feriți cei cari știu să dea lumina de care are mereu nevoie poporul.
Feriți cei cari isbutesc a lăcazuși înțelepțește, a-i feri sufletul de ispitiri primejliose, de

D-na SMARA, la masa de lucru

urgă calomniei, a lenei, a minciunei a urei a răsvăririi.
Răsvăritărea împinse până și pe francezi, cari au ca deviză: «Liberté, Egalité, Fraternité» la comitate d'a avea în cartea Istoriei lor pe St. Bartolomey și pe La Comune, după răsbolul dela 1870.
Ziarul «Cultura Poporului», are la activul său zece ani de muncă pentru trezirea conștiinței naționale pentru valorificarea energiei române, necesare unui mers continuu spre un ideal moral însuflețit de aspirațiuni înalte, de perfecționare a tot ceace este al nostru moștenit dela străbuni.
Onoare lui...
Zece ani de încercare cu fel

Smara

Chieleş Impărat

Poveste scrisă în versuri populare după P. Ispirescu

de SERAFIM IONESCU

La masa împărătească...
«Și, eram și eu p'acolo, și, îmblam de colo-colo, Eu, golan, ca dintr'o șatră, Tot căram mereu la vatră Cele lemne cu frigarea Și-apoi, glume, cu căldarea La masă'ntr'una duceam... Multă treabă mai făceam! Pentru care căpătai, Dela cel chieș cu alai, Ia, un degetar de ciorbă Și o slăntă de cociorvă Pentru cei ce-s lungi de vorbă... Și... încălcau p'o șa, V'o spușeu vouă așa Ș'ncă p'o lingură scurtă, Pela nasul cui n'ascultă S'o dai, ca să pomenească, Povestea asta românească.

Dragii mei, cari-ți citit Povestea asta, v'ați gândit Dacă nu-i vre-o oare care Potrivită-asemănare Intre laptele cetite De Fătfrumos săvârșite Și-ale mândrilor ostași Românești?... Ei, de frulași, Au fost întâi socotii Chieleş și disprețuiți; Iar, apoi, s'au arătat, Cum erau cu-adevărat, Feți frumoși, uimind o lume Și prin fapte și prin glume. Să le zicem: să trăiască, Cinstit harnic, să muncească, Ca să scoată la lumină Mândra, marea lor grădină, Care-i România Mare! Le dorim la fiecare A fi veșnic inimoși, Scumpi ostași, dragi Feți frumoși! — Slășiț —

Moartea patriarhului Dimitrie.
Patriarhul Dimitrie al Jugoslaviei a murit.
Intr-o scrisoare, Patriarhul Dimitrie, și-a exprimat dorința să fie îngropat în scrieu de lemn la mănăstirea Racovița, lângă Belgrad. După dorința, nu i se ridică nici monument la mormânt, dar nici cavou, ci pe mormântul său o piatră obișnuită va purta numai numele răposatului.

O sărbătoare

Se împlinesc 10 ani de viață a acestei gazete, atât de prețioase.

«Cultura Poporului», putem zice, că e unica, gazetă scrisă într'un stil foarte bogat în cunoștințe, care o pot înțelege toți, chiar și fratele nostru Român de pe meleagurile cele mai departate ale țării, căci și pe el îl pune în legătură cu tot ce se petrece înăuntru și în afara țării noastre.

În cuprinsul ei, înfeles de toți cum am spus mai sus, nu găsim nimic, cu care nu s'ar putea folosi cetitorul nostru, mai ales săteanul, ci conține articolele cele mai frumoase: de știință, literatură, agricultură (dând îndrumări săteanului cum poate găsi comoara de aur în țarina cea părgănită), de școală (învățându-i cum se pot lumina micile vlăstare,) de morală dându-le sfaturi cum trebuie să se ferească de elemente rele, cum trebuie să ocotească acele clase deordonate, imorale, îmbăcșite de atâtea patimi, de atâtea vicii, ce influențează asupra întregii generații noi, mai cu seamă, ducându-i la ruină și în fine,

mai are proprietatea de a întări religia dând mijloace tuturor cum pot fi iubitorii Tatălui Cerec.

Atunci, această gazetă, ce reprezintă un factor de lumină pentru poporul nostru putem